

Gào - Minh Nhật

CHÚNG TA
RỒI SẼ ỔN THÔI

"Đã như là cũng thời sự hình thức như là ngoài của họ"

BOOKS

Chia sẻ ebook : <http://downloadsach.com/>

Follow us on Facebook : <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>

GIỚI THIỆU SÁCH

Chúng Ta Rồi Sẽ Ổn Thôi - Minh Nhật

Minh Nhật, tên đầy đủ là Nguyễn Minh Nhật, sinh ngày 3/3 tại Hà Nội. Minh Nhật còn có các bút danh khác như Nhật Zest, Sky, Lê Minh. Những cuốn sách từng xuất bản: Sự lựa chọn của bầu trời (2003) Bỗng một ngày đẹp trời (2004) Hà Nội chờ (2007) Một chút mỗi ngày (2009) Cafe ...

Gào Gào (Vũ Phương Thanh) sinh năm 1988, thuộc thế hệ những nhà văn cuối thời 8X.

Trong vài ba năm trở lại đây, cái tên Gào đã gây được sự chú ý trên văn đàn, đặc biệt đối với giới trẻ tuổi teen yêu văn học. Cô là một blogger đình đám và được cộng đồng mạng phong danh ...

“Đến một ngày, chúng ta sẽ cùng ngồi lại nơi nào đó, khi mỗi người đã có những khoảng

trời riêng, nhìn nhau bình thản, và nhận ra dù đã đi qua những khó khăn đến mấy, dù đã

vấp bao nhiêu lần, dù chuyện gì xảy ra...

Thì, chúng ta rồi sẽ ổn thôi.”

Đôi khi tình yêu có những nghịch lý mà không ai có thể giải thích được: Khi ai đó vứt bỏ, ta lại cố sức chạy theo lượm nhặt những mảnh vụn để cố ghép thành một bức tranh hạnh phúc. Nhưng càng ghép càng thấy tổn thương.

“Chúng ta rồi sẽ ổn thôi” viết về những câu chuyện, những mối tình dở dang như thế. Đó là tình yêu của tuổi trẻ, của sự ngỡ ngàng, sự đình đặc tình trường...

Đó là những lời nói dối yêu thương trong vô thức, sự hi sinh không điểm cuối của người đàn

bà, là câu chuyện về những “người cũ - người mới”, là những yêu thương chẳng có giới hạn bao giờ.

Để rồi, khi ta đi qua từng bước, từng bậc trên chặng đường dài của cuộc sống, bước qua tất cả những xước xát của tình yêu, lúc ấy mới có thể hiểu yêu thương mình, nuôi giữ ước mơ của chính mình mới là thứ cần yêu hơn bất cứ người đàn ông nào cả.

“Chúng ta rồi sẽ ổn thôi”, hãy tin rằng như thế. Vì cuộc sống này đâu chỉ có những nỗi buồn.

Ngoài kia mặt trời vẫn chiếu những tia nắng mới. Ngoài kia, chim vẫn hót véo von cho một ngày nắng đẹp. Ngoài kia, có nhiều con đường để lựa chọn, nhiều niềm vui để tận hưởng hết. Ngoài kia, cuộc đời vẫn đang gọi bằng những tiếng gọi yêu thương...

2

Nhớ nhé, sống trọn cho mình từng phút giây mình đang có để còn thấy đời tươi đẹp lắm, đáng tận hưởng lắm.

Và tin rằng: ***Yêu thương là một hành trình, dù đích đến là gì thì nó vẫn là một hành trình***

đáng nhớ. Chuyện chia tay cũng chỉ là biến cố nhỏ trong vô vàn những điều vạn biến trong

cuộc đời này.

Quan trọng là hãy bước đi và cứ bước đi. “chúng ta rồi sẽ ổn thôi”.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG THỰC SỰ YÊU BẠN

Chọn người để gắn bó suốt cuộc đời , không phải chọn theo lời người khác nói , không phải chọn cái thiên hạ nhìn vào cảm thấy đủ , mà là bản thân ta cảm thấy hợp .

- Gào -

Tôi không nghĩ rằng một người đàn ông yêu bạn sẽ phải làm bạn cười và là người không làm bạn khóc . Tôi vẫn nghĩ nước mắt biểu thị nhiều hơn một trạng thái của con người và nụ cười cũng vậy . Đôi khi người ta khóc hạnh phúc và cười chua chát .

Người đàn ông mang lại cho bạn cả một gia tài chưa chắc đã là anh ta yêu bạn hơn người chỉ mang tới cho bạn một lít nước mắt mà thôi .

Đôi khi gia tài mà người khác mang tới cho mình , chỉ là một nhúm nhỏ hư vô với họ . Nhưng nước mắt mà ai đó mang tới cho bạn là cả một đại dương cảm xúc rộng lớn bởi tất cả những nỗ lực vô hạn mà họ làm vì bạn .

Đối với phụ nữ hay đàn ông cũng thế thôi , tình yêu chưa bao giờ là một trò chơi .
Nên chỉ có thể yêu thật , đừng yêu đùa . Đừng đi giành giật người yêu của người khác
, như một đứa trẻ con cướp của bạn đồ hàng , búp bê , siêu nhân nhựa , hay người
máy lego . Ta bảo vệ cái ta có , chứ không cướp nó từ tay ai .

Chọn người để gắn bó suốt cuộc đời , không phải chọn theo lời người khác nói ,
không phải chọn cái thiên hạ nhìn vào cảm thấy đủ , mà là bản thân cảm thấy hợp .

**Chọn người để yêu thương không phải qua những lời đường mật mà qua những
trải nghiệm ngọt ngào .**

Tìm đến tình yêu không bao hàm vật chất , không phải bởi ta quá dư giả . Và yêu
thương không nên đi kèm với thứ dễ mất , hãy bám lấy những thứ mãi mãi chẳng thể
phai .

Tình yêu trên thế gian trần nải này , chẳng ai giống ai , không ai hoàn hảo cả .
Hãy yêu như thể bạn là người hạnh phúc nhất thế giới này , ngay cả khi chỉ có một
mình trên thế giới ấy .

NGƯỜI CŨ – NGƯỜI MỚI

Lời nói cho người ta hy vọng . Hy vọng ấy ngày này qua ngày khác được nuôi dưỡng , trở thành thứ bất biến , thứ hiển nhiên .

- Gào -

Ngày trước , anh từng nói sẽ bảo vệ em , sẽ lo cho em một cuộc sống chu toàn , không mấy may buồn khổ . Nhưng ở đời , nói thì dễ , làm mới khó . Vậy nên mới có chuyện là anh nói được mà không làm được .

Với những chuyện mình không chắc chắn , chưa sẵn sàng , thì đừng nên nói quá nhiều về nó anh ạ . **Lời nói cho người ta hy vọng . Hy vọng ấy ngày này qua ngày khác được nuôi dưỡng , trở thành thứ bất biến , thứ hiển nhiên .**

Để rồi , khi những việc mà ta tưởng chừng như chắc chắn ấy , hóa ra lại chẳng hề tồn tại ... thì cảm thấy đau lòng biết mấy .

4

Khi anh nói rằng sẽ bảo vệ em , chắc anh chẳng nghĩ tới một ngày , anh sẽ bên người

con gái khác .

Em cũng vậy . Cứ tìm kiếm cảm giác an toàn ở anh , nhưng lại chẳng có sự đảm bảo chắc chắn nào , ngoài lời nói thoáng qua ấy . Một lời nói vô thưởng vô phạt , mà em quá đổi ngây thơ , cứ bầu vú ngày nổi ngày .

Khi anh có người mới, em thậm chí còn chẳng dám tự hỏi bản thân mình : Cô ấy có gì hơn em ? Sao anh lại không chọn em ?

Bởi vì em biết rằng , mỗi người đều có thể coi thường em , ngay cả anh cũng vậy - người cũ ạ . Chỉ có riêng mình em , đừng tự coi khinh mình . Cô ấy có thể tốt hơn em trăm ngàn lần . Có khi còn yêu anh nhiều hơn em yêu anh ấy chứ ! Nhưng dẫu cho có là như vậy , cô ấy cũng chẳng thể là em . Chúng em , em và cô ấy , khác nhau . Thế nên , em không cho phép mình có suy nghĩ rằng , anh đã " lựa chọn " . Có chẳng , chẳng phải anh lựa chọn giữa người phụ nữ đó và em , mà là anh chọn tương lai của anh , nhìn xem, với ai , nó sẽ đi con đường nào chứ ?

À thì , chúng ta rồi sẽ ổn thôi , chúng ta - là chúng ta ấy , em và anh , anh và cô ấy , cô ấy và em ...tất cả rồi cũng sẽ ổn .

Chỉ là ngay lúc này , nghĩ về những điều anh nói , rồi nhìn thấy những việc anh làm , em cảm thấy chên vênh quá . Nhưng ai mà không phải tìm cách giữ thăng bằng trong cuộc đời lắc lư này chứ ? Thế nên , em cho qua , em bỏ qua , dù anh muốn hay không muốn , em cũng muốn nói rằng : "Em cho phép anh đi qua đời em . Anh sai rồi . **Nhưng em tha thứ . Tạm biệt nhé !**"

KÝ ỨC CŨ

*Dù cho số phận có sắp xếp cuộc đời ta đi theo bất kz hướng nào mà nó muốn ,
đìm ta dưới đáy bi thương hay tuyệt vọng ...nhưng nó cũng sẽ không chặn mọi
lối đi . Bởi vẫn con những con đường ngay cả khi tăm tối nhất ...*

- Gào -

Vào những năm 1993 , gia đình tôi chuyển tới sống ở một con ngõ nhỏ ở ngoại ô thành phố bao quanh bởi ruộng đồng . Giá nhà đất khi đó không như bây giờ . Có nhiều nơi không ai ở , những khu ven đô , hay gần những bãi rác lớn ít người qua lại , người ta cắm đất dựng nhà - điều mà sau này người ta vẫn hay gọi là "đất nhảy dù" . Bố mẹ tôi dồn hết số tiền ít ỏi , mua một miếng đất ở khu hẻo lánh ngoại ô ấy , và cất nhà . Tuổi thơ tôi lớn lên trong con ngõ nghèo khổ ấy . Nơi mà ta có thể nhìn thấy phần lớn là những cuộc đời nghèo khổ nhộn nhạo trôi qua cùng với sự chuyển mình của đô thị .

Sát ngay cạnh nhà tôi , có một gia đình đông đúc . Điểm chung của họ từ cha mẹ cho tới con cái đó đều là những kẻ có tiền án tiền sự . Gia đình ấy có năm người con , ba trai , hai gái . Ba đứa nghiện ở trong trại , một đứa buôn bán ma tu{ đang thụ án tù ,

còn đưa con gái lúng lờ ở giữa thì không nhanh nhậy lắm , cũng ngờ ngờ , dờ dờ . Ông bố nghiện rượu , không một ngày nào không say . Bà vợ ghi đề và sau này dọn về đầu ngõ kiêm thêm nghề bán bún . Bà rất tốt với tôi , mặc dù đôi khi hơi bỗ bã , hay chửi vạ và nói rất nhiều .

Lúc gia đình chúng tôi mới chuyển đến nơi này , ngõ chỉ là đường đất gồ ghề và rất khó đi . Sau này , người dân chuyển tới nhiều hơn và họ cùng nhau góp tiền đổ bê tông cho nó , khiến đường đi được thuận lợi . Cũng thời gian đó , mảnh đất ruộng cũng dần được thay thế bằng những con đường lớn và nơi tôi ở , đã không còn là ngoại ô .

Những năm tháng ấy là thời điểm ghi nhận sự thay da đổi thịt , lọc máu , xoá hình hài đến chóng mặt của thành phố . Mọi thứ đều thay đổi .

Chúng tôi chứng kiến rất nhiều thứ , những cây kim tiêm vút dưới chân , các biển hiệu kêu gọi phòng chống ma túy ở ngoài phố . Mẹ tôi thường dạy rằng , sống phải có ý thức , dù những người xung quanh không quét ngõ hoặc làm bẩn nó , thì chúng tôi vẫn phải quét sạch nó bởi vì nhà mình ở đó .

Đối với tôi mà nói , thì những người nghiện đó , gia đình ấy , không có gì đáng sợ . Tôi nhìn thấy họ mỗi ngày . Trốn trại , mãn hạn , ra tù , rồi lại vào tù . Cảnh sát , trinh sát , công an khu vực lui tới như cơm bữa . Tôi cũng chẳng tránh nói chuyện nếu họ nói chuyện với mình . Với một đứa trẻ như tôi thì sự nguy hiểm rất mơ hồ . Còn nụ cười vô cùng đáng giá .

Có những đêm ngủ chập chờn nghe thấy tiếng cãi vã , cũng cảm thấy giật mình , nhưng lâu ngày trở nên quen thuộc . Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình mong muốn thoát ra khỏi thế giới ấy . Ngay cả những phồn hoa náo nhiệt sau này , cũng không đánh đổi được khoảng thời gian " ồn ào " mà yên ả của tuổi thơ tôi . Chúng ta sống trong nhiều cảnh đời khác nhau . Đối với một số người thì môi trường tôi sống ngày đó , có lẽ quá nguy hiểm cho một đứa trẻ. Nhưng tôi biết nó bình yên hơn tất cả mọi thứ , vì có bố mẹ ở bên mình . Có những thứ phụ thuộc hoàn toàn vào cảm nhận . Bạn không ở đó , khó lòng có thể đánh giá nó , chỉ bằng mắt nhìn .

Nơi đó trong tôi luôn bình yên vì không có chỗ cho những thị phi tồn tại , như khi tôi một mình bon chen trong xã hội ...như lúc này .

Kế bên ngõ nhà tôi là một trường đại học dân lập . Ngôi trường được ngăn với con ngõ nhỏ bằng một hàng rào gạch rất thấp và đơn sơ . Buổi sáng , khi leo lên sân thượng thu dọn quần áo , tôi thường nhìn sang khuôn viên trường và luôn tự nhủ sau này , tôi phải vào đại học .

Cứ như thế trong nhiều năm .

Và rồi , mặc dù đã rất cố gắng nhưng cuộc sống cứ cuốn tôi đi theo một cách nào đó , mà chính tôi cũng không dám chắc . Rất cực , tôi có vào đại học . Tưởng như ước mơ lớn được nuôi dưỡng mỗi ngày , khi đạt được hẳn sẽ phải dốc hết sức mình để hoàn thành nó ...nhưng cuối cùng , tôi cũng bỏ học giữa chừng . Hẳn nhiên bao ước mơ

tang hoang , tâm trạng lang thang như đi lạc vào một căn nhà trống.

Tôi không hiểu , vì sao , tôi lại nhớ tới tuổi thơ của mình trong một chiều mưa day dứt , ở một nơi thật xa con ngõ nhỏ ngày nào với biết bao hoài niệm . Ngõ nhỏ ngày ấy , có những người đầu đó rất thân quen , dù nghèo nàn , vật vờ hay tệ nạn . Ngõ nhỏ chứng kiến tuổi thơ tôi , ước mơ tôi ... Chứng kiến cuộc đời biết bao con người lướt qua như thế .

Cuộc sống này có rất nhiều điều không như { mình . Thậm chí trong số đó có cả những điều mà ta nghĩ nắm chắc trong tay hoặc đang làm chủ nó .

Ngày đó , tôi đã nghĩ , lớn lên mình sẽ khác , ước mơ tôi cũng khác , khát khao tôi cũng khác . Thế nhưng ...tôi đã bước đi rất khác cách mà tôi từng nghĩ , và trở thành một ai đó vô cùng xa lạ với tuổi thơ tôi hằng hay nghĩ tới mỗi ngày . Bỗng dưng , nhớ về năm tháng cũ , con người cũ , tôi tự hỏi , liệu có phải trong chúng ta , mỗi người sinh ra , vốn dĩ đều đã được sắp đặt sẵn một số phận ?

Và dù cho số phận có sắp xếp cuộc đời ta đi theo bất kì hướng nào mà nó muốn , dìm ta dưới đáy bi thương hay tuyệt vọng ...nhưng nó cũng sẽ không chặn mọi lối đi . Bởi vẫn còn những con đường ngay cả khi tăm tối nhất ... Nên , tôi luôn an ủi bản thân mình rằng : " Rồi mình cũng sẽ ...ổn thôi . " Tôi đã từng ở những nơi mà người ta nói rằng : " Ôi thật tệ " , thế mà vẫn có thể trưởng thành và cảm thấy nó quá đỗi bình yên... ***Vậy , chẳng phải vấn đề luôn nằm ở cách nhìn đó sao ?***

CÂU CHUYỆN VỀ NHỮNG MÓN QUÀ

Món quà vô giá mà người phụ nữ nhận được từ người đàn ông cô ấy yêu , chính là tình yêu hết lòng hết dạ , và quá đổi chân thành đó sao ?

-Gào -

1 . Chiếc túi Dior

Tôi có một người bạn , cô ấy kết hôn đã lâu và con cũng được vài tuổi rồi . Hàng ngày , cô ấy vừa đi làm vừa chăm con , cũng khá cực nhọc . Bạn biết đấy , ở thời đại này , phụ nữ cần phải chu toàn mọi thứ , giỏi việc xã hội , đảm việc nhà . Nói thì dễ , nhưng cứ làm thử đi , mới biết khó tới nhường nào . Chồng cô ấy là một người đàn ông chăm chỉ và rất biết phấn đấu , lại tham vọng , nên thường xuyên bận rộn , thậm chí phải giải quyết công việc tới đêm mới về nhà , hiếm khi có thời gian ăn cơm với vợ con .

Một hôm , anh chồng về nhà với một món quà trên tay tặng vợ . Bạn tôi , khởi phải nói , vô cùng bất ngờ , bởi chẳng phải ngày gì đặc biệt , sao chồng lại về sớm , còn tặng quà cơ chứ ? Chồng bạn liền nói : "Anh nhìn em xót xa quá , em vất vả như vậy , chăm con , rồi công việc , mà một chút thời gian dành cho em và con anh cũng

không có "

Bạn tôi cảm động , mở món quà ra thì là một chiếc túi xách Dior rất đắt tiền . Cô ấy liền hỏi chồng : "Sao anh tặng em món quà đắt tiền như vậy ?" Anh chồng cười : "Sau này , kinh tế ổn định hơn , công việc thuận lợi hơn , anh hứa sẽ không để em làm việc vất vả nữa . Anh sẽ làm việc thật chăm chỉ , không chỉ để mua cho em một cái túi mà rất nhiều cái túi ."

Nghe câu chuyện này , bạn bè đều rất ghen tị vì cô ấy có chồng tâm lý ... Tâm lý nhất ở khoản cái túi ... Dior .Tất nhiên , không khỏi ngưỡng mộ việc cô ấy có một anh chồng "quý"

2 . Thỏi son màu mận đỏ .

Cách đây mấy hôm , vì công việc bận rộn lại áp lực , tôi và bạn trai cãi nhau . Sau đó , tôi nổi cáu gặm bánh mì ở ga tàu điện ngầm . Đang ngồi gặm bánh mì trong uất ức , thì bạn trai mình từ nơi nào lù lù xuất hiện , chìa ra cái túi giấy Bobbi Brown , trong đó có một thỏi son nhỏ màu mận đỏ .

Bạn trai tôi vừa đi học , vừa đi làm , cuộc sống nois chung không dư giả , còn nhiều vất vả ...Đối với một thỏi son mà nói , tình cảm thấy rất quý giá . Bạn trai tôi cũng từng nói ...sau này tốt nghiệp , nhất định sẽ đi làm chăm chỉ để có thể mang đến cho gia đình cuộc sống ...đầy đủ và muốn gì được nấy

3. Bát mì

Buổi chiều nọ, tôi ngồi ăn tại một quán ăn nhỏ . Tình cờ , tôi nghe được câu chuyện của một cặp đôi , nghe xong ...thực sự cảm thấy ấm lòng , dù cho thời tiết khi ấy lạnh cắt da cắt thịt

Anh phụ bếp nhà hàng - cũng là bạn trai của cô gái nọ , mang ra một bát mì và nói :
"Bây giờ , anh chỉ có thể làm cho em một bát mì . Nhưng sau này nhất định , anh sẽ cố gắng chăm chỉ , để em không phải chịu khổ"

Nhiều người thường so sánh những món quà , và cố gắng chỉ ra rằng giá trị của thứ này lớn , thứ kia nhỏ . ***Chúng ta có thể so sánh giá trị của vật chất , nhưng chẳng bao giờ đong đếm được thương yêu*** .Thực ra tôi nghĩ, không có sự khác nhau giữa chiếc túi Dior đắt tiền , thỏi son màu mận đỏ , hay tô mì nhỏ bốc khói nghi ngút ngày hôm đó .Bởi tất cả những gì những người đàn ông đó đang muốn làm đều giống như nhau , đó là : " Cố gắng mang tới cho người phụ nữ mình yêu một cuộc sống tốt hơn hiện tại" . ***Vậy chẳng phải , món quà vô giá mà phụ nữ nhận được từ người đàn ông cô ấy yêu , chính là tình yêu hết lòng hết dạ , và quá đổi chân thành đó sao ?***

THỜI GIAN CỦA BẠN LÀ CÓ HẠN

Con người đôi khi sống vì quá nhiều điều vô nghĩa , để khi nhìn lại những thời khắc giá trị trong cuộc đời mình , mới thấy nó đáng giá biết nhường nào .

-Gào-

"Không ai muốn chết cả . Kể cả những người muốn lên thiên đàng cũng không muốn chết ở đó . Thế mà cái chết lại là điểm đến của tất cả chúng ta . Không ai có thể trốn khỏi nó . Có lẽ đó cũng là điều hợp lẽ , bởi Cái Chết là sản phẩm tuyệt vời nhất của Cuộc Sống . Nó là yếu tố làm thay đổi cuộc sống . Nó gạt cái cũ và mở đường cho cái mới . Ngay bây giờ "cái mới" là các bạn , nhưng không xa nữa bạn sẽ trở thành cái cũ và bị loại bỏ . Thứ lỗi cho tôi nếu nói như thế là quá gây căng , nhưng mà đúng như vậy đấy .

Thời gian của các bạn là có hạn , nên đừng phí phạm bằng sách sống cuộc đời của người khác . Đừng rơi vào bẫy của sự độc đoán , giáo điều của người khác . Đừng để những ý kiến ồn ào xung quanh đánh chìm tiếng nói bên trong bạn . Và quan trọng nhất , hãy có dũng cảm để đi theo tiếng gọi của trái tim và linh tính . Chúng biết bạn thực sự muốn gì . Mọi thứ khác chỉ là thứ yếu thôi ."

(Steven Jobs tại đại học Stanford năm 2005)

Có một người đàn ông bị một khối u trong não . Nếu không làm phẫu thuật , thời gian sống của anh ta chỉ tính bằng vài tháng . Ngắn ngủi vô cùng . Nhưng nếu làm phẫu thuật , bác sĩ nói rằng , ít nhiều , trí nhớ của anh ta sẽ bị ảnh hưởng . Có thể , sau ca phẫu thuật m anh ta sẽ mất một vài ký ức nho nhỏ , hoặc cả một mảng ký ức to to ... Nhưng cũng có thể , anh ta sẽ dần dần chẳng nhớ một chuyện gì đã từng xảy ra trong cuộc đời mình nữa cả.

Và anh ta đã quyết định rằng mình sẽ không làm phẫu thuật . Cho dù cái chết đang rình rập đến rất gần . Anh ta tự nói với lòng mình rằng , khoảng thời gian ngắn ngủi

này là rất quý giá , anh ta phải dành hết nó cho người mà anh ta yêu thương bằng cả trái tim , cả con người , thậm chí cả mạng sống mình .

Bạn có biết lý do anh ta chọn cái chết thay vì sự sống là gì không ?

Là bởi vì , anh ta rất yêu vợ con của mình . Anh ta sợ sau ca phẫu thuật nguy hiểm kia , anh ta có thể sống , những cái phần ký ức tuyệt vời của anh ta về vợ con sẽ biến mất . Đối với anh ta , hạnh phúc và tình yêu đối với người mà anh ta yêu thương là điều quan trọng nhất thế gian này , hơn rất nhiều mạng sống mà anh ta sắp sẵn sàng để nó mất đi .

Con người đôi khi sống vì quá nhiều điều vô nghĩa , để khi nhìn lại những thời khắc giá trị trong cuộc đời mình , thấy nó đáng giá biết nhường nào . Tôi không ca ngợi cái cách mà anh ta chọn giữa sự sống và cái chết một cách đầy ích kỷ như vậy . Bởi vì , nếu anh ta chọn cái chết , thì đó là một điều quá tàn nhẫn đối với vợ con anh ta . Họ cũng yêu anh ta nhiều như anh ta yêu họ vậy . Dưới góc nhìn của họ , chỉ cần anh ta sống thôi là quá đủ rồi , cho dù anh ta có quên đi tất cả , cũng chẳng vấn đề gì .

Ở địa vị của mỗi người , chúng ta sẽ nhìn vấn đề ở những góc cạnh khác nhau . Sự tổn thương hay hạnh phúc cũng theo đó mà du di đi nhiều hướng .

Còn nếu tôi là người đàn ông ấy , tôi cũng sẽ có lựa chọn như anh ta vậy . Tôi sẽ chọn cái chết để tiếp tục những ngày sống ngắn ngủi hết mình vì người mà tôi yêu thương . Những tình cảm và kỷ niệm , nếu nó mất đi thì còn đau lòng hơn cả chết . Chết là

hết ? Hay quên là hết ? Đôi lúc , chúng ta muốn quên hết những việc khi đang sống , để làm kẻ mất trí , không kỷ niệm , không niềm vui thì cũng sẽ bớt đi rất nhiều đau đớn . Nhưng trên thực tế là . cuộc đời mỗi con người , thứ quan trọng nhất là ký ức , dù đó là hạnh phúc hay khổ đau , âu sầu hay phiền muộn thì nó luôn là kinh nghiệm , kỷ niệm , bài học , tình yêu ...là những điều giá trị tạo nên cho ta một cuộc sống thật sự { nghĩa , một cuộc sống đáng để sống .

Có những thời khác trong cuộc đời , tôi cảm giác trái tim mình đang bị băng bó quá chặt , nó ngọt ngọt nhưng lại rất rát với quá nhiều vết cắt .

Tôi không hy vọng những tổn thương ấy sẽ có một ngày có thể lành lặn . Tôi chỉ cố để mình tự nhiên nhất chấp nhận mọi thứ như điều hiển nhiên . Tôi chưa bao giờ kz vọng vào sự hoàn hảo trong những mối quan hệ . Nhưng đối với những tình cảm của mình , tôi sẽ hết lòng vì nó . Bởi tôi tin vào những hy sinh đó , sẽ được đền đáp . Dù cho chỉ là ...trên mỗi vết xước và nỗi đau , tôi chỉ được "cho không" một miếng urgo để dán lại . Thì điều ấy đối với tôi , cũng được xem là bù đắp rồi .

Những tình cảm chân thành sẽ không bao giờ có thể mất đi !

Đôi lúc cuộc đời quăng một cục gạch vào đầu bạn . Đừng mất niềm tin .

ĐẲNG SAU LỜI NÓI DỐI LÀ GÌ?

Đồng tiền không những có mùi mà còn có vị . Có cả lời nói dối , có cả nỗi khổ tâm . Và mùi của đồng tiền là một mùi rất nồng : " mùi người!"

-Gào-

Đằng sau lời nói dối là gì ư ? Hiển nhiên là sự thật mà người nói rất muốn giấu .

Có một câu chuyện về tuổi thơ mà tôi đã luôn nhắc mình phải nhớ . Nó khiến tôi luôn có thêm động lực phấn đấu trong cuộc sống để không bao giờ rơi vào tình trạng tương tự trong quá khứ .

Hồi học tiểu học , tôi học ở một ngôi trường bình thường , trường làng đúng nghĩa .Bố mẹ tôi không quá câu nệ chuyện trường giỏi hay trường làng , chuyện trường chuyên hay trường thường . Đơn giản , trường gần nhà thì đi học thôi . Khi đó , bố làm thợ nên thường phải đi xa . Ra tận Vinh hay Nghệ An gì đó , tôi chẳng nhớ rõ lắm . Đại khái , bố đi làm xa , tháng mới về một lần . Mẹ ở nhà tất bật với mọi thứ , người gầy rộc như bộ xương khô .

Khi ấy , tôi thường xuyên đóng chậm rất nhiều loại tiền ở trường , từ tiền học phí cho

tới các loại quỹ hay phụ thu này nọ . Thầy cô giáo lúc nào cũng cảm thấy phiền lòng về sự chậm trễ của tôi , lần nào được hỏi , tôi cũng đều nói : "Em quên nói cho bố mẹ !" .Tháng nào cũng quên , tháng nào cũng trễ . Nhiều tới nỗi , mọi người còn tưởng rằng tôi có tính hay quên. Điều này thậm chí được ghi vào học bạ. Ngày đó , chưa có điện thoại để dễ dàng liên lạc như bây giờ . Mỗi năm chỉ họp phụ huynh đúng hai lần vào cuối học kz I và cuối năm . Gặp bố mẹ tôi trong cuộc họp phụ huynh suốt năm năm tiểu học , không năm nào cô giáo không thở dài nói : "Ôi , cháu nhà chị lơ đãng , hay quên lắm . Em dặn gì về nhà cháu cũng quên nói với bố mẹ !"

Nhưng thực sự là nào có phải tôi quên , câu nói dối thân quen : "Em quên ạ!" , âu cũng chỉ là nỗi lo của một đứa trẻ khi nhìn thấy cha mẹ khó khăn . Lần nào cũng vậy , mỗi khi mở mồm xin tiền đóng học , lại cảm thấy áy náy trong lòng , bởi thấy bố mẹ lo toan nhiều thứ quá . Thế là cứ đến trường , nói dối quần quanh để khất lần cô giáo .

Tuổi thơ như vậy , chắc chỉ có những bạn có gia đình như tôi mới hiểu được . Cảm giác thiếu thốn đủ thứ , nhưng chẳng dám xin bố mẹ điều gì . Vì bố mẹ đã cố gắng hết sức , cho mình tất cả những gì họ có rồi , chẳng phải thế sao ? Việc mua sách giáo khoa , đôi với bao trẻ em là bình thường khi tới trường . Nhưng với tôi và hẳn với nhiều đứa trẻ chung hoàn cảnh như tôi ngày đó , "sách giáo khoa mới" là một cụm từ vô cùng xa xỉ . Tôi thường xin sách của các anh chị lớn trên để dùng lại . Có những bộ sách giáo khoa cũ mèm vì được truyền qua biết bao đời học sinh , chúng chỉ không còn được "tận dụng" khi Bộ Giáo dục có cải cách giáo khoa mà thôi . Những

năm sách bắt buộc phải mua mới , cầm bộ sách giáo khoa trên tay thôi mà tôi cứ như được phần thưởng gì đó to lớn , vĩ đại lắm , vui sướng tới nỗi không nói nên lời .

Tôi còn nhớ hồi nhỏ , trong những bữa cơm có mấy mẹ con , ngày bố đi làm xa ấy , nhà nấu canh sườn , mẹ thường ăn xương , nhường tôi ăn thịt . Mẹ nói dối rằng : " Ăn xương ngon , Mẹ thích ăn xương !" Có những lúc tôi đã ngộ nghĩnh thực sự tin điều đó , tin rằng mẹ thích ăn xương hơn ăn thịt .

Những khó khăn nhọc nhằn ấy , âu cũng chỉ bởi vì nghèo , vì thiếu tiền , nên thiếu thốn đủ thứ . Có người nói rằng : "Đồng tiền có mùi gì?" ...Bất giác tuổi thơ trong tôi ùa về với biết bao dư vị . Chua chua , cay cay , đắng đắng và cũng có cả ngọt ngào .

Đồng tiền không những có mùi mà còn có vị . Có cả lời nói dối , có cả nỗi khổ tâm .

Và mùi của đồng tiền là mùi rất nồng : "**Mùi người!**" Chính xác là mùi người , mùi của mồ hôi đổ xuống , của nước mắt tuôn ra , của mẹ cha chúng ta và của chúng ta khi

lớn lên và bon chen trong cuộc sống !

BONG BÓNG XÀ PHÒNG

Hóa ra để làm bến đỗ của một người đàn ông cũng không hề dễ dàng gì . Đâu phải chỉ cần hết đi một người phụ nữ , là có thể thế chỗ người đó , ở bên một người đàn ông cơ chứ ?

-Gào-

- Đừng đánh em nữa , em đau lắm !

- *Mày đau thì kệ con mẹ mày chứ ! Bố mày vì mày đau mà không đánh à ?*

Khi yêu nhau , chị chưa bao giờ nghĩ có ngày anh sẽ trở nên như vậy : vũ phu . Anh cứ liên tiếp nện vào đầu chị , mặc chị kêu đau . Bàn tay đàn ông tưởng chừng chỉ dành để nâng niu , đỡ đần phụ nữ , có ngờ đâu một ngày trở thành vũ khí giáng xuống đầu vợ con .

Vợ chồng - hai từ thiêng liêng đầy tình nghĩa ấy , rốt cục cũng đến ngày hôm nay , bị anh không xem ra gì rồi .

Khó khăn lắm hai người mới đến được với nhau . Nhớ ngày đó , bố mẹ hai bên phản đối dữ lắm . Mẹ chị bảo : "*Thằng đó , nhìn tướng đã thấy vũ phu . Mày lấy nó , sớm muộn gì cũng chịu khổ !*" Chị không tin , chị giận mẹ lắm . Mẹ nhìn sao lại ra anh là kẻ vũ phu cơ chứ ? Anh dịu dàng , anh đàng hoàng , anh tử tế . Trông anh có hơi dữ một tí , nhưng với chị , anh lúc nào cũng nhẹ nhàng , nâng niu .

Bố mẹ anh nhìn chị , bảo : "*Tướng con này không biết đẻ . Cưới về chỉ tổ phí cơm nuôi*"

Chị không giận . Người giả cổ hủ . Giống như cách bố mẹ chị nhìn anh , thì bố mẹ anh

có đôi phần cay nghiệt hơn với chị , cũng chỉ là ruột để ngoài da , không có gì đáng phải để tâm nhiều . " *Đây là người đàn ông mình yêu , đó mới là điều mình nên trân trọng .* " -Chị nghĩ .

Rột cục thì hai người cũng lấy nhau . Kết hôn rồi thì tình yêu chẳng mấy chốc hóa thân thành nỗi đau mau lẹ quá .

Anh không còn nhẹ nhàng , anh cũng chẳng dịu dàng , càng thiếu đi tình tế . Anh trở nên thô lỗ , hay cằn nhằn và khó khăn không thể tả . Chị cũng thông cảm cho anh . Cuộc sống kiếm ăn không dễ , chắc việc chị mang bầu , một mình anh đi làm nuôi hai mẹ con như thế , hẳn đã áp lực nhiều . Cứ mỗi lần anh giận , anh la , chị lại nhẹ nhàng ôm lấy chồng , xin lỗi , an ủi , động viên .

Cứ thế , ngày qua ngày , dù có biết bao nhiêu áp lực , vợ nhịn chồng , chồng nhường vợ , mọi thứ khó thở cũng mau chóng trôi qua .

Một ngày nọ , chị phát hiện ra chồng mình có người phụ nữ khác ở bên ngoài . Tim chị đau lắm . Con còn bé quá . Biết phải làm thế nào đây ?

Chị muốn mình trở nên tỉnh táo , chị sắp xếp trong đầu một kế hoạch hoàn hảo . Chị đã là mẹ rồi . Tình yêu dành cho chồng , không thể lớn hơn dành cho con được . Hơn tất cả , chị phải giữ gìn gia đình này . Nếu một ngày , điều đó không thể , chị phải buông tay , cũng buông sao cho khéo , tránh giày xéo nhau .

Chị lặng lẽ đi theo anh đến điểm hẹn với người tình . Cái này gọi là bắt quả tang đó .

Chị nghĩ thôi , đã thấy mình đáng thương rồi . Không ngờ , cái ngày như vậy , cũng đến với chị thế này .

Ở nơi đó , anh đang say sưa ôm ấp hôn hít cô ấy . Chị nhẹ nhàng bước tới : "Anh , em cần phải nói chuyện !"

Anh bất ngờ nhìn chị . Thoạt đầu , không nói nên lời , anh đứng dậy , toan kéo xềnh xệch chị ra ngoài . Chỗ này đông người dòm ngó quá . Anh ghét nhất là xấu hổ trước đám đông . Chị dám tới đây sao ? Đường hoàng , hùng hổ thế này á ?

Cô gái trẻ xinh đẹp , bồ nhí của anh , níu tay lại nhăn mặt : "Anh định đi đâu ? Chẳng phải có gì nên nói luôn ở đây sao ?"

Chị nhú mày , trong đầu không khỏi thoáng suy nghĩ khó hiểu : Tại sao bây giờ , phận bồ nhí như cô gái đó , lại có thể trước mặt chị mà ngang nhiên như vậy ? Tự trọng cô ta để đâu ? Hay là cô ta không có .

Anh gạt tay bồ ra , kéo chị ra ngoài . Cô bồ trẻ chạy theo . Ba người đứng ngoài . Với chị , dòng người xung quanh , âm thanh náo nhiệt đều ngừng lại . Chị chỉ còn nghe thấy tiếng tim mình đập , mạnh thật mạnh.

Anh quát lớn :

-Cô đến đây làm gì ? Cô theo dõi tôi đấy à ?

Chị nín nhịn :

-Anh quát em ư ? Chẳng phải anh nên cho em một lời giải thích sao ?

Cô bồ chen vào :

-Sao anh nói với em anh sẽ nói cho chị ta biết ?

Chị nhìn cô gái trẻ , cố ngăn dòng nước mắt , lặng lẽ hỏi anh :

-Bao lâu rồi ?

Mặt anh đỏ gay . Không phải vì xấu hổ , mà là do tức giận .

Cô bồ lạnh nhạt :

-Một năm rồi .

Chị thấy như bao nỗi nhọc nhằn , sự nín nhịn , kiềm chế của chị tưởng như nổ tung :

- Tôi không hỏi cô , cô im đi .

13

Cô bồ lấy ngón tay chỉ về phía chị :

- Chị mới cần im đó . Không ở nhà lo chăm con , còn đến đây phá đám !

Quá tức giận , chị nắm lấy tay cô ta , nghiến răng . Chưa kịp làm gì thì anh đã giật tay

chị lại , rồi cho chị một cái tát trời giáng .

Chị ngã xuống . Anh ta túm tóc chị giật dấy . Chị sững sờ :

- Đừng đánh em nữa , em đau lắm !

- Mà đau thì kệ con mẹ mày chứ ! BỐ mày vì mày đau mà không đánh à ?

Rồi anh đánh chị , trước khuôn mặt đặc ý của cô bồ trẻ .

Chị không xin nữa , cũng không rên rỉ , không khóc lóc . Kệ cho anh ta đánh mình , cho đến khi lịm đi . Trong cơn mê man của cơn đau ấy , chị nhìn thấy hạnh phúc của mình trong những bong bóng xà phòng . Đẹp lung linh dưới ánh đèn màu , bong

bóng bay lên cao , bay lên cao ... rồi chực trào , vỡ tung và tan biến mất .

Trước khi chị đến đây , chị chỉ mong anh nói một câu : *"Là anh sai rồi , anh xin lỗi"*

.Vậy mà

Ngày hôm ấy trôi đi như một giấc mơ , vợ chồng li dị . Li dị không bình yên . Anh ban đầu nhất quyết không chịu . Nói chị muốn phá vỡ gia đình , không nghĩ cho con . Anh đánh chị không biết bao nhiêu lần khi nhìn đơn ly hôn và không chịu ký .

Nhưng cuối cùng , chị cũng được giải thoát . Anh có đánh mắng , có sỉ nhục , có rửa sả chị thế nào , thì chị cũng thắng rồi , chị cũng thoát rồi . Thoát khỏi anh , thoát khỏi cơn đau dày xéo tâm hồn và thể xác chị mỗi ngày . Chị chỉ còn cảm thấy có lỗi với con . Con chị , thế là không còn cha nữa .

Sau khi ly hôn , anh cũng không ở với cô bồ trẻ ngày hôm đó . Chẳng mấy chốc , anh thay biết bao người . Hóa ra , để làm bến đỗ của một người đàn ông cũng đâu dễ dàng gì . Đâu phải chỉ cần hất đi một người phụ nữ là có thể thế chỗ người đó , ở bên một người đàn ông cơ chứ ? Cô gái trẻ đó không buồn cũng chẳng đau . Tình cờ gặp lại chị sau đó , còn bắt chuyện , như thể thân quen nhiều năm lắm . Chị không hiểu những cô gái như cô ta , cần gì , muốn gì và nghĩ gì . Chị nhăn mặt . Cô ta lại hớn hờ : *"Chị đừng nhìn em như kẻ thù thế ! Em chưa bao giờ muốn "nó" li dị chị . Em chỉ muốn vui!"*

Ôi chao , có biết bao người như cô gái đó , vì "chỉ muốn vui" mà vô tình ở giữa , phá nát một mái nhà .

Mỗi lần nghĩ về anh , chị lại cảm thấy tim mình đau nhói . Không có chị , thì anh đã có người khác . Không có anh , thì cô gái đó cũng có người khác . Còn chị , giờ đây , chỉ biết nghĩ về duy nhất một điều : con của mình .

14

Chị không hiểu , không hiểu vì sao người đàn ông yêu mình ngày hôm qua , có thể nhanh chóng đổi thay như vậy . Ai cũng nói với chị rằng , ***đời phụ nữ như một canh bạc , thông minh , xinh đẹp cũng không bằng may mắn*** . Chỉ là , chị kém may mắn thôi .

Rất lâu rất lâu sau , khi chỉ tưởng mình đã quên đi được anh . Anh quay trở lại . Quz xuống trước ngôi nhà đơn côi nơi hai mẹ con chị sống , anh cứ ở đó , chẳng nói lời nào . Ngay cả khi những cơn mưa ào ào kéo tới , chị vẫn thấy chồng mình lặng lẽ ở đó . Con của hai người nay đã lên ba , ba năm qua , anh chưa từng thăm nó . Đứa bé ngô nghê nhòm qua khe cửa sổ , thấy người đàn ông xa lạ đứng trước cửa nhà mình , nó hoảng sợ : "*Mẹ ơi , ai kia ?*"

Chị gạt nhẹ tấm rèm cửa , nhìn ra không gian bên ngoài trời về đêm , tối đen hun hút .. Anh lờ mờ như một bóng ma ngả nghiêng bên thềm ướt . Lòng chị quặn lại . Nhìn con , rồi nhìn anh . Nhìn anh , rồi nhìn con ...

Anh đã đi , và nay anh muốn trở về . Có thể anh đã ăn ngán những bữa cơm đường

cháo chợ , rồi một ngày anh nhớ bữa cơm gia đon sơ chi chuẩn bị , đứng ngóng chờ .
Nhưng hơi ôi , đi thì dễ , đường về , còn xa xôi lắm

DU HỌC

*Người ta chẳng bảo đi một ngày đàng học một sàng khôn đó sao ? Kinh nghiệm ,
vốn sống , những thứ mình đã và sẽ thấy , hành trang ấy tuyệt vời biết mấy .*

-Gào-

Bố mẹ khó khăn lắm mới vay mượn được tiền chứng minh tài chính cho nó đi du học . Khoản tiền đóng học lần đầu tiên , rồi tiền ăn ở , nhà cửa , cũng là đi vay nặng lãi mà ra . Người ngoài nhìn vào cười cho . Hoàn cảnh gia đình mình ra sao thì rao theo đó mà sống . Đằng này , chỉ là cây cỏ lẽ đường mà muốn vươn lên đại thụ , càng cố càng đuối .

Nhưng mặc cho mọi người nói , bố mẹ vẫn mong muốn nó đổi đời . Học bổng cũng được 30% học phí , số tiền còn lại là 70% cùng với tiền nhà , tiền ăn uống , đi lại năm đầu , so với gia đình nó là con số không hề nhỏ . Làm công ăn lương , nuôi miệng chưa đủ , hưởng hồ ...lấy đâu ra mà dư ?

Nhưng nếu cho nó đi du học , sau này nó cố gắng , chắc cũng được ở lại làm nước ngoài . Tương lai rộng mở . Mà các bạn nó đi du học cũng nhiều rồi . Trường chuyên mà , không phải gia đình nào cũng có điều kiện , nhưng chỉ cần đi được , được đi thì dù vay mượn sao cũng ráng . Bố mẹ nó nghĩ : *"Con người ta làm được . Con mình cũng làm được c."*

Thế là nó lên đường đi du học nước ngoài . Như bạn bè mách nước trước khi đi , nó ở trong kz túc xá năm đầu tiên , rồi vừa học vừa lách luật đi làm . Gọi về cho bố mẹ khoe , một giờ lương được 7,8\$, ngày làm mấy tiếng , một tháng cũng được bảy tám

trăm đô? Những mười mấy triệu một tháng . Trời ơi , con mình sắp đổi đời thật rồi -
bố mẹ nó nghĩ . Bây giờ , mới vừa đi học vừa đi làm đã vậy , sau này đi làm thật rồi ,
thì còn biết bao nhiêu cơ hội tiền bạc ?

Vất vả , ngày ngày đi làm , ki cốp , ăn không dám ăn , tiêu không dám tiêu , dành tiền
trả lãi vay cho nó đi học . Nhưng mỗi lần nghĩ tới việc đã chọn cho con một con
đường đi đúng , đề tương lai nó bớt khó nhọc , cơ hàn ... bố mẹ nó lại mừng rơi nước
mắt .

Ở phương trời ấy , nó nào đâu dám nói cho bố mẹ biết rằng , số tiền kiếm ra chẳng
đủ ăn , cũng không đủ tiêu . Mỗi tháng còn cố nhịn , gửi về cho bố mẹ một hai trăm ,
cho bố mẹ mừng , đỡ lo , gom góp trả dần món nợ .

Nhưng lịch học ngày càng dày đặc .Ban ngày nó không đi làm được nữa . Chỉ còn có
thể lén làm phục vụ ở khi Chinatown , với mức lương ít ỏi , lại phải làm thêm vào ban
đêm . Có điếu , nếu ở kị túc xá thì không đi làm buổi tối được . Nó đành dọn ra ngoài
. Tiền thuê mắc hơn một chút , nhưng được đi làm vẫn hơn . Không thì chết đói !
Cuộc sống xa xứ cực không thể nói , có nói cũng chẳng bớt cực đi . Ngày nối ngày
cắm đầu vào học , cắm cổ vào làm . Người gầy rộc đi mà không dám ốm . Mỗi lần bị
bệnh vẫn ráng đi học , đi làm . Nhưng sao nó thấy cuộc đời nó tăm tối thế ? Đi làm
nhiều , kết quả học tập không được tốt . Lại sợ bị phát hiện đi làm thêm , trái quy
định , sẽ bị hủy visa , đuổi về nước . Không ngày nào nó không nơm nớp lo âu . Đời nó
sẽ đi về đâu ? Không biết nữa . Học lẹt phẹt thế này , thì chỉ có thể làm chân tay ở
trời tây chứ lấy đâu ra làm ôm này bà nọ .

Nhiều người nói rằng du học sinh là sướng . Đã bước một bước sang trời Tây là sướng hơn ở nơi đây - quê hương này gấp một tỉ lần rồi . Người ta chẳng bảo đi một ngày đàng học một sàng khôn đó sao ? Kinh nghiệm , vốn sống , những thứ mình đã và sẽ thấy , hành trang ấy tuyệt vời biết mấy .

Nó thấy ngày trước , các bạn cùng lớp nó đi du học từ rất sớm . Phần lớn đều là con nhà có điều kiện , một năm tụi nó về hai lần : một lần nghỉ hè , một lần Noel . Mỗi lần về , tiền vé máy bay là bằng mấy tháng lương của bố mẹ nó . Có đũa bào , tiền vé là tiền làm thêm thôi , chứ chẳng phải do xin tiền bố mẹ đâu . Nó cũng tin , cũng hồ hởi , cảm thấy phấn khởi vì cơ hội học ở nước ngoài nhiều quá / Sang đó học , lại còn làm thêm kiếm được nhiều tiền . Đến bây giờ , khi trực tiếp trải nghiệm cuộc sống của một du học sinh , nó mới hiểu , những điều trước đây nó nghe bạn bè nó , không phải hoàn toàn là sự thật . Cứ nhìn nó mà xem , mới sang được một năm hơn , nhưng nó khom dám chắc là trong 2 , 3 năm tới , cho tới tận khi nó học xong đại học , nó có thể về thăm nhà . Chứ đừng nói tới ước mơ xa xỉ kia , là mỗi năm về tới hai lần .

Hiện thực trước mắt khiến nó hiểu một điều rằng , xã hội lươn có những vách ngăn , chia thế giới ra làm hai phía : một bên giàu và một bên nghèo . Như trong tình huống của một du học sinh như nó , một đũa bố mẹ vay tiền cho đi học , sẽ khác hẳn một đũa nhà có điều kiện đủ để vừa học vừa chơi , mỗi năm về nước hai lần , thanh thoi hơn hẳn .

Nhưng nó không ghen tị , cũng chẳng tủi thân gì cả . Ít ra , nó không cho phép mình có những suy nghĩ đó . Bố mẹ đã cố gắng hết sức vì nó , mọi so sánh với người khác sẽ khiến cho nó có cảm giác tồi tệ hơn , như thể là một đứa con vô ơn vậy . Dù cuộc sống nơi này có khó khăn biết mấy , nhưng làm sao có thể phụ bạc niềm tin của cha mẹ nó , anh sáng bừng hòa lẫn vớt dòng nước mắt tuôn rơi của họ khi nghĩ về con nơi xa xứ ?

Cuộc sống này , sao đời người cứ dễ dàng bị đồng tiền cuốn trôi như thế ?

Tuổi trẻ của nó rồi cũng sẽ trôi qua ... ngày nối ngày trong những lo toan nặng nhọc / Đùng một cái , cuối năm , nó nhận được thông báo của trường không cho phép tiếp tục theo học vì lý do nghỉ học quá nhiều . Visa của nó thế là tiêu , không thể nào gia hạn được tiếp .

Người ta vẫn bảo , khi cánh cửa này đóng lại , một cánh cửa mới sẽ mở ra .

Và với nó , một cánh cửa đã đóng lại . Một cánh cửa khác đúng là mở ra ...dẫn nó tới cuộc sống nhập cư bất hợp pháp , trốn chui trốn lủi , làm việc quần quật , với mức lương ít ỏi xứ người ...

CẢM GIÁC AN TOÀN, CẢM GIÁC BÌNH YÊN.

Phụ nữ nhớ nhé , bình yên đôi khi cũng chính là tình yêu đấy .

-Gào-

Hôm nay mình có gặp một anh bạn , đã mấy năm rồi , không gặp nhau , nên hai anh em ngồi cafe một chút . Lần nào đi công tác , anh ấy cũng gọi cafe mà mình không đi được nên ngại . Những mối quan hệ xã hội , từ sau khi có con , mình đều hạn chế , phần vì không có thời gian , phần vì ngại giao tiếp , không biết nói gì , sợ bị vô duyên .

Anh bạn mình là một người đàn ông thành đạt , ở tuổi hơn 30 , anh ấy có mọi thứ và rất giỏi . Có điều , gia đình ở thời điểm hiện tại không hạnh phúc lắm . Anh ấy nói , anh không biết vì sao lại thế ?

Mình chia sẻ : *" Có lẽ bởi anh bận rộn ? Không có thời gian bên vợ con , nên nảy sinh nhiều mâu thuẫn gia đình . Lâu ngày , những mâu thuẫn ấy không thể tháo gỡ?"*

Anh ấy bảo : *"Ừ , một tháng anh đi công tác nước ngoài hai tuần , hết châu Âu , lại quay sang Nhật , Hàn .Nhưng anh đi làm những việc đó là vì đặc thù công việc , anh mong vợ anh hiểu anh . Anh có làm vì một mình anh đâu ?"*

Mình nói với anh ấy rằng , người phụ nữ xa chồng nhiều , không tránh khỏi bất an . Anh ấy nhăn mặt rồi nói : *" Anh thề , trông anh có vẻ sẽ gây ra bất an , nhưng anh không hề làm gì có lỗi với vợ con khi đi xa cả."*

Mình cười , xong bỗng dừng anh ấy hỏi : *"Tại sao ngày xưa anh چرا em không đổ nhỉ ? Lý do là gì nhỉ ?"*

Minh cười to hơn : " *Đấy anh thấy không ? Cách anh cư xử , chính là sự bất an cho vợ anh ! Chồng em chẳng làm gì cả , nhưng mỗi khi cô bạn thân cũ mà chồng em từng thích xuất hiện trên báo , là em muốn cào nát màn hình rồi . Huống hồ anh , người sẵn sàng hỏi em những câu ngô nghê như thế ?*"

Rồi mình bảo : " *Anh rất giỏi luôn í . Nhưng ngày xưa em không thích anh , bởi vì anh cho phụ nữ cảm giác bất an . Chồng em thì khác , dù ít tuổi hơn anh nhiều , nhưng ở bên cạnh chồng em , em cảm thấy rất an toàn .*"

Đàn ông đúng là , rất có thể làm phụ nữ hiểu lầm bằng những cử chỉ vô cùng nhỏ nhặt . Muốn giữ cho gia đình ấm êm , đôi khi mỗi người phải thay đổi mình một chút . Cái hảo hoa không cố { cũng cần phải cố gắng giấu đi .

Phụ nữ cần gì ?

Một số phụ nữ cần tiền , cần cuộc sống sung sướng . Họ sẵn sàng xem hạnh phúc của mình là tiền . Phần lớn còn lại thì không như vậy , họ cần sự tin tưởng , họ cần cảm giác bình yên , một người đàn ông có bờ vai đủ rộng để cho họ tựa vào . Anh ấy có thể đi nhiều và đi xa , đi bao lâu cũng được ..Nhưng khi người phụ nữ của anh ấy cảm thấy cô đơn , anh ấy sẽ luôn vỗ về cô ấy được . Có thể chỉ bằng câu nói : " *Em yên tâm*

, anh vẫn ở đây!", "Đừng lo gì cả, anh sẽ về sớm thôi!".. . Hoặc một hành động vô cùng nhỏ nhoi nhưng { nghĩa, một cái hôn lên trán thôi, cũng được.

Đàn ông cần gì ?

Đàn ông cần gia đình . Cần một nơi để trở về yên ấm . Chắc hẳn các anh không muốn trở về ngôi nhà ôn ào , đầy tiếng hét la , khóc lóc , đầy cảm giác vô vọng , lạnh lẽo .

Cái đàn ông cần khi về nhà , chính là sự bình yên . Sự bình yên bên vợ con mình , cảm giác được thấu hiểu , được người phụ nữ của mình yêu thương rất nhiều , giống như một vòng tay thật chặt sau những ngày bôn ba mệt mỏi . Phụ nữ nên nhớ nhé , bình yên đôi khi cũng chính là tình yêu đấy . Đừng nên đào bới cảm giác an yên trong lòng mình , để nó bị xói tung lên , làm xáo trộn mọi điều trong cuộc sống .

Bạn có thể không nhất thiết phải coi vợ/chồng mình là cả thế giới của bạn . Bạn vẫn cần lắm chứ những mối quan hệ giao tiếp bên ngoài để cuộc sống đa dạng và nhiều màu sắc hơn . Nhưng bạn ơi , ở trong gia đình , mỗi người đều cần giảm một chút xíu cái tôi , cái khao khát "được" của mình một chút , để ngôi nhà luôn là tổ ấm nhé !

Đạo này , mình hay viết về gia đình , về tình yêu gia đình . trong vô vàn cuộc hôn nhân tan vỡ , mình vẫn hy vọng những câu chuyện tích cực sẽ giúp các bạn củng cố niềm tin vào cuộc sống , để giữ gìn và đừng bỏ lỡ hạnh phúc mà mình đang có . Bởi chỉ khi bạn hạnh phúc , bạn mới có thể giúp đỡ nhiều người trở nên hạnh phúc và sống tích cực hơn . Xã hội tương lai mà con cái chúng ta sống , sẽ tốt hơn , nếu hôm nay chúng ta cố gắng tốt hơn mỗi ngày .

Đời người có vô vàn điều không như { , giống như chính bản thân mình đây , bon

chen , nóng nảy , chẳng kém ai . Nhưng về nhà vẫn là vợ , là mẹ, nhường một chút ,
nhịn một câu , thua thiệt ở đâu , chứ về nhà thì cần gì so đo cho lắm chứ ? Cuộc sống

18

mà , vì yêu thương , nên người ta luôn điều chỉnh mình để phù hợp với đối phương
.Đó cũng là hạnh phúc ! Đừng để cho vợ/chồng mình phải cố gắng vì hạnh phúc cả
hai một mình , những lúc như vậy anh ấy/cô ấy chắc chắn sẽ thấy vô cùng mệt mỏi .

HY SINH

Quan trọng nhất trong cuộc đời, là còn sống còn cơ hội.

-Gào-

Đạo diễn Lê Hoàng ngày xưa ngồi uống bia nói với tôi thế này : " *Sau này em sẽ ế, 30 tuổi chưa có nhà có xe, không có chồng, sống trong nỗi cô đơn vật vã của quý cô thành đạt.* " Chắc bây giờ anh ấy quên rồi . Nhưng tôi thì còn nhớ , bởi vì lời anh ấy nói ngày đó vô tình thôi , đã làm tôi rất sợ . Khi ấy tôi mới bị người yêu bỏ , hăng còn đang buồn , rất sợ cô đơn. Sự nghiệp lúc đó thì cũng đang trên con đường thăng tiến . Nên lời anh nói ngày ấy , dù chỉ là nói chơi , nhưng cứ làm tôi hoang mang suốt một thời gian dài trên quãng đường đời .

Vì , tôi không thích cô đơn . Là không thích , chứ không hẳn là tôi sợ . Biết nói thế nào cho chính xác nhỉ ? Có lẽ bởi tôi không thích nên có cảm giác phải sống với cái mình không thích thì rất đáng sợ .

Anh Lê Hoàng thông minh , sắc sảo lại đanh đá . Tôi cũng thích cái đanh đá của anh Lê Hoàng . Anh Lê Hoàng còn phũ . Cái bữa anh viết kịch bản Thiên thần Áo Trắng rất hồ hởi , còn bảo : " *Em bây giờ viết kịch bản đi mới kiếm được nhiều tiền , anh chỉ cho viết.* " Bữa sau đi ra mắt phim , tôi hớn hờ chào , anh đã nheo mắt chả nhận ra tôi là ai luôn . Nên lần sau gặp anh , tôi cũng bơ anh luôn . Anh có nhận ra tôi hay còn nhớ tôi không , tôi cũng kệ , vì tôi quê xệ một lần rồi .

Hôm nay vô tình thấy bài của anh Lê Hoàng do một người bạn chia sẻ trên Facebook , tựa đề là Phụ nữ cần bới hy sinh cái gì đây . Tôi chả đọc . Thấy bạn khen hay , tôi cũng chắc là nó hay , nhưng tôi vẫn không đọc . Tôi chắc nó hay bởi vì anh Lê Hoàng đánh đá , viết rất ngoa ngoắt chắc tay , lập luận đâu ra đấy . Nhưng tôi không đọc vì tôi không còn là một cô gái trẻ của ngày hôm ấy , hoang mang với sự không thích cô đơn của mình . Và quan trọng hơn , tôi sắp 30 , còn chưa tới 30 nữa , nhưng đã có chồng rất yêu mình , có con gái thương mẹ vô cùng . Ngoài ra xe hơi chưa có , nhà xây chưa xong . Vậy là những chuyện anh tiên đoán bên bàn nhậu ngày nào về tôi đã hoàn toàn sai hết .

Tôi chưa đọc bài viết của anh nên chẳng dám bàn về những điều anh nói . Nhưng có vẻ như là phụ nữ đang rất hả hê về những gì anh viết . Chỉ cần nghe đến những từ đại loại như "*chẳng cần hy sinh nữa*" , nhiều chị , nhiều mẹ đã cảm thấy vui rồi .

Tôi chỉ muốn nói với những chị em cứ chia sẻ bài viết ấy mà khen rồi xem việc "đừng hy sinh" như phát minh lớn nhất trong cuộc đời rằng : Trên đời , có những việc nghe rất xuôi tai , thuận ý , rất lý trí , rất phi thường , nhưng lại chẳng đời , chẳng thực tế chút nào .

19

"Em nói thật đấy các chị ạ"

Tôi bây giờ không sợ cô đơn , chỉ buồn khi thấy người ta tan vỡ . Tôi thấy nhiều gia đình đang hạnh phúc , bỗng sớm chia ly . Nếu vì đàn ông hay đàn bà ngoại tình , thì thực tìnhsao người ta dễ dãi với nhau như vậy nhỉ ? Dễ đến , dễ đi , chẳng lẽ họ không vướng bận , suy tư gì ? Rồi tôi lại nghĩ , mình suy nghĩ như vậy cũng không đúng . mình chỉ là người ngoài thôi , làm sao biết hết lục đục trong hôn nhân của họ

? Đối với những việc mình không rõ , không rành , không hay , không biết , lại còn không phải việc của mình , tuyệt nhiên mình không có quyền phán xét

▪

Nhưng liệu có phải vì những tan vỡ , những mối quan hệ không như { , mà vô tình một số người , đã mất đi niềm tin vào những điều tốt đẹp . Ví dụ , dạo này chị em mình hô hào nữ quyền kinh quá , rũ bỏ hy sinh sớm quá , nên nhà ai cháy cũng thấy một đám vấy xăng vô tư lấy tưới để . Châm ngôn là : hãy vùng lên , đừng hy sinh ! Đại loại ghê gớm thế ! Tự nhiên cái từ hy sinh đẹp như thế , thành ra trở nên xấu xí vô cùng , bởi ngữ cảnh và cách suy luận quá đổi nặng nề .

Tôi chỉ mạn phép nghĩ như thế chẳng cần đâu . Mình đến với nhau bằng tình yêu , mình chia tay nhau bằng tình nghĩa . Mình làm đúng phận sự của mình trong một mối quan hệ , mình đã hết lòng hết dạ . nếu mối quan hệ đó tan vỡ , mình cũng thanh thản mà ra đi . Tuy buồn khổ , thiệt thòi,.. nhưng quan trọng nhất trong cuộc đời , là còn sống còn cơ hội .

Quay trở lại chuyện hy sinh . Tôi đang làm việc ở chỗ tốt , tôi sống ở nước ngoài tương đối ổn . Thu nhập của tôi khi đó cũng cao . Đùng cái , tôi sinh con , về nước . Kinh tế cũng khó khăn chứ ạ? Mọi người đều nói : Sao dại thế , hy sinh , bỏ sự nghiệp theo chồng con . Liệu rằng tôi có thấy phí không ?

Thực tình thì , tôi không thấy phí , thoát khỏi kiếp ế như anh Lê Hoàng phán , tôi đã thấy mừng . Nhìn thấy con mình cười ôm hôn mẹ , tôi thấy mừng một tí lần rồi . Tôi thương chồng , chồng cũng thương tôi . Cuộc đời con người , muốn nhận lại yêu thương , có lẽ nên cho đi yêu thương trước đã .

Thật sự , để bon chen với đời , phụ nữ yên phận như tôi lúc này , hiển nhiên , không bằng ai . *Au* đời không có , *Hơ mét* cũng còn mơ ... Nhưng tôi muốn giúp ai , chồng chưa bao giờ phản đối . Nhà hết tiền , anh ấy cũng đồng { cho tôi đem đồng cuối cùng giúp đỡ người khó khăn hơn . Anh ấy không bảo tôi dở hơi , không chê tôi ngu ngốc với những { nghĩ đôi khi điên khùng . Đền bây giờ sau khi sinh , tôi trở nên mập hơn trước , anh ấy cũng không ghét vì tôi béo , chỉ ghét béo làm tôi buồn . Thật sự , nếu đời này , nói là hy sinh vì chồng con , tôi thật lòng thấy đáng lắm . Đáng lắm luôn . Cho dù , phải nói thật , không ít lần tôi tủi .

Cách đây 3 năm , khi còn đi làm , thu nhập của tôi đã 5000\$/tháng , chưa kể lợi nhuận từ sách và quảng cáo . tôi kiếm nhiều tiền , tôi sống thoải mái . Tất nhiên ,tôi bị nhiều người ghét , người ta phải ghét thôi , vì tôi trẻ , mới ngoài hai mẩy , đã kiếm ngàn ấy tiền mà còn chẳng học được cái bằng đại học cho xong . Bây giờ tôi làm bánh , thu nhập chả được nhiều lắm đâu , lại còn vất vả hơn . Mở mắt ra chưa kịp

20

làm bao nhiêu việc đã hết ngày rồi . Nghĩ tới ngày xưa , tôi cũng nuối tiếc lắm , nếu cứ theo đuổi sự nghiệp , có thể bây giờ lương đã cao hơn thế .. Có khi tôi còn khóc vì tiếc , tiếc không phải tiền bạc , mà tiếc con đường thăng tiến mà mình bước xuống để rẽ ngang . Khóc hu hu luôn vì nhìn chúng bạn vẻ vang còn mình có phần hơi lép vế . Nhưng nếu mấy ngàn đô ngày xưa kiếm bằng biết bao bon chen ganh đua , chuốc bao thị phi , ghét bỏ thì tiền tôi kiếm được bây giờ , lại là làm điều mình thích , kiếm tiền mình tiêu , yêu việc mình làm , an nhàn tâm trí .

CHIẾC XE CÀ TÀNG VÀ CHUYỆN TÌNH YÊU

Cuộc sống thật sự có nhiều thứ cần phải vượt qua , hơn cả cám dỗ vật chất . Khi đó , tình yêu là thứ quý giá nhất bạn có , để khiến cho mọi khó khăn trở nên bớt nhọc nhằn hơn.

-Gào-

Hôm nay , tôi vô tình đọc được câu hỏi như thế này : " Tôi không thể chấp nhận chồng hoặc người yêu đi một chiếc xe cà tàng để chở mình. Anh ta đi xe cùi bắp , có nghĩa anh ta không có tiền. Không có tiền , thì sống như thế nào ?"

Nếu bạn đánh giá một con người bằng chiếc xe họ đi , bộ quần áo họ mặc , đôi giày họ mang ? Vậy hẳn là , tương lai và cuộc đời một con người, đối với bạn cũng như một chiếc xe sẽ có ngày xuống cấp , bộ quần áo sớm muộn cũng sờn rách , và đôi giày cuối cùng cũng có lúc hỏng hư hay sao ?

Bạn nên nhớ rằng :Đồ vật hào nhoáng càng sử dụng cũ kỹ , trở nên lỗi mốt và giảm giá trị (Tất nhiên trừ đồ cổ nhé . Một số món đồ cổ sau ngàn năm tăng giá và được

Còn con người không phải chỉ là một món đồ , họ có thể già đi theo thời gian , nhưng cần tăng thêm giá trị cùng năm tháng , bởi những kinh nghiệm sống mà họ tích lũy

trong cuộc đời . Thời nay , nhiều cô gái xem tiền là mục đích sống . Trong tình yêu , không thể thiếu tiền , bởi đó là thực tế - họ nói vậy .

Nhưng có một điều quan trọng mà có lẽ họ đã quên , tình yêu không xuất phát từ túi tiền của người đàn ông mà bạn chọn . Tình yêu xuất phát từ nơi trái tim bạn hướng về . Nếu bạn nề hà chuyện cùng người mình yêu thương vượt qua khó khăn trong cuộc sống , có nghĩa là bạn không hề yêu họ .

Không yêu ở bên nhau , thì có bao nhiêu tiền của , xe đẹp , nhà sang , cũng mang vút cả . Cuộc sống thật sự có nhiều thứ cần vượt qua , hơn cả cám dỗ vật chất . Khi đó , tình yêu là thứ quý giá nhất bạn có , để khiến cho mọi khó khăn trở nên bớt nhọc nhằn hơn .

Cũng như câu chuyện về chiếc xe hay vấn đề tiền bạc , khi đi ăn tối với chồng tôi hay nhìn vào hóa đơn và không khỏi lo lắng nêu nó quá đắt , dù cho là anh ấy trả .

21

Khi anh ấy mua cho tôi một món quà , tôi sẽ băn khoăn là liệu nó " nhiều tiền" quá không ?

Nhìn người bạn yêu thương vất vả , chẳng lẽ bạn lại không đau lòng ?

Khi bạn yêu người đàn ông của bạn , chuyện không đơn giản chỉ là của anh và của

tôi . Đòi anh anh lo , đòi tôi tôi giữ . Rằng : **anh giàu , tôi hưởng ké , anh nghèo - mặc xác anh .**

Sự quan tâm không biết thế nào là thừa , là thiếu , là đủ ,.. Nhưng yêu thương luôn là cảm giác thật lòng muốn cho đối phương hạnh phúc vui vẻ và nghĩ tới họ trước khi đòi hỏi những thứ xa xỉ cho cá nhân mình .

CHỈ LÀ NHỮNG TẠP ÂM

Đam mê là có thật. Hãy tìm và theo đuổi nó , mãnh liệt như khi bạn tìm kiếm tình yêu lớn nhất của cuộc đời mình ...

- Minh Nhật -

Đôi lúc lang thang trên mạng , chúng ta thường bắt gặp những câu tựa như : " *Tôi chẳng quan tâm đến việc mọi người nghĩ gì về mình.*" hay " *Tôi sẽ sống cuộc đời của tôi mà chẳng cần để ý tới quan điểm của thế giới xung quang về bản thân*" . Có lẽ , bản thân tôi cũng từng đôi lúc nói những điều tương tự trên mạng hoặc với những người quanh mình . Sự thật , phần lớn chúng ta đều không thể thực hiện điều đó , đều biết rằng đó không phải một việc dễ dàng .

Chúng ta đều quan tâm tới việc người khác nghĩ gì về mình .

Tất nhiên , ở một góc độ nào đó , với mỗi người thì số lượng " người khác" đó càng nhỏ , thì bạn cần ít phải bận tâm , có thể thoải mái làm những điều trái tim mách bảo , sống một cuộc đời hoang dã và tự do bao nhiêu tùy thích .

Khi còn nhỏ , mẹ thường nói tôi là đứa nhạy cảm hơn trong hai người con - một cách ngẫu nhiên điều đó cũng có nghĩa rằng anh tôi là người thông minh hơn , có óc phán đoán và khả năng khoa học hóa mọi thứ hơn hẳn tôi . Khi cùng chơi bất cứ trò chơi nào , tôi dùng trí tưởng tượng hay đẩy bản thân tới những điều đôi khi không có thật , tự vẽ ra những câu chuyện mơ mộng và theo đuổi nó từ ngày này qua tháng khác . Anh tôi , ngược lại , nhanh chóng tìm ra " cơ chế vận động" của trò chơi , tìm cách chiến thắng nó một cách hoàn hảo , rồi tìm kiếm thách thức mới ở một trò chơi khác . khi đi học , đương nhiên anh tôi thể hiện khuróu khoa học xuất chúng , còn tôi có vẻ trội hơn với những gì không phải động vào những con số . Mọi điều khác đều phát triển tương tự , theo cách ai cũng có thể hình dung . Dù không nói ra , mẹ tôi từng buồn phiền và lo lắng về thiên hướng mà tôi được sinh ra . Mẹ không muốn tôi đi

theo con đường nghệ thuật , bởi lo rằng cái nghiệp đó rồi sẽ làm khổ những kẻ lỡ đặt chân vào .

22

Rồi thời gian trôi qua , tôi vẫn trở thành con người mà mình muốn trở thành . Không phải bởi tôi có thể mặc kệ việc những người xung quanh nghĩ gì về mình và về những điều mình làm , mà chỉ bởi đôi khi tôi cảm thấy mình không thật sự có lựa chọn , theo nghĩa bóng . Tôi tin mỗi người trong chúng ta đều bị thôi thúc bởi một điều gì đó vô cùng mơ hồ , mà khi làm điều đó , chúng ta cảm thấy niềm vui và sự hưng phấn hơn bất cứ công việc gì khác . Đối với tôi , thứ đó chính là những con chữ . Cũng như tất cả chúng ta , tôi nhiều lần tự hỏi mình đang làm gì trong đời và sẽ trở thành người như thế nào . Hiếm có ai giải được câu đố đó trước khi điềm sáng của cuộc đời họ xuất hiện . Tôi cũng vậy . Một ngày cuối tháng Một , tôi thấy mình đứng trong đám sương mù dày đặc của Sapa vào lúc sáu giờ sáng khi mặt trời còn chưa chen qua những đám mây đang vần vũ bao phủ , không biết tại sao mình lại ở đây và phải đi đến đâu để tìm được chốn nghỉ chân . Xung quanh chỉ còn sự xa lạ và lạnh lẽo , cô độc như giọt nước mưa ngấm qua ba lớp áo thấu buốt xương tủy . Đoàn người dân tộc mang trên người những chiếc áo nhiều màu sắc lạng lã di chuyển chậm chạp trước mắt , những đỉnh núi mờ ảo cuối chân trời , những hạt sương vẫn còn đọng lại nặng nề trên những hàng cây bình thảo .. Tôi dừng chuyện phán đoán bằng bộ não , chỉ di chuyển về phía trước , tránh những chướng ngại vật gần nhất có thể nhìn thấy . Sương không tan , nhưng một lúc sau , tôi thấy mình ngồi trong một

quán vắng , trên tay là bát súp vẫn còn tỏa hơi ấm , len lỏi những mầm mống của sự an lành .

Không có lý giải nào cho sự hiện hữu của mỗi chúng ta , cũng không có điều gì định liệu được những điều sẽ xảy ra trong tương lai . Tôi chỉ tin mình được sinh ra với trái tim nhạy cảm vì một lý do nào đó , và tôi sẽ phải học cách sử dụng thứ quà tặng đó đúng cách nhất . Mỗi người trong chúng ta khi sinh ra đều được ban tặng một món quà như vậy . ***Đừng để người khác chỉ cho bạn rằng bạn nên sống như thế nào , đừng để một trái tim khác dẫn đường cho những quyết định của đời mình , cho những gì đáng theo đuổi hay từ bỏ .*** Đam mê là có thật . Hãy tìm nó và theo đuổi nó , mãnh liệt như khi bạn tìm kiếm tình yêu lớn nhất của cuộc đời mình , bởi rất có thể khi mọi thứ khác đã trôi qua , chỉ còn lại bạn với tình yêu đó - một người bạn vô hình sẽ ở cạnh bạn bất kể điều gì xảy ra . Tôi rất thích một câu nói trong Gone Girl của Gillian Flynn , mà tôi tin rằng nếu bạn thật sự hiểu nó , bạn sẽ cảm thấy mạnh mẽ hơn trên con đường theo đuổi thứ tình yêu vô hình , rồi biết đâu một ngày nào đó nó trở thành người bạn đồng hành trung thành nhất .

"We have each other . Everything else is just a background noise" - Chúng ta có nhau , mọi thứ khác chỉ là tạp âm .

Chỉ khi đó , bạn mới có thể sống mà không cần quan tâm tới việc người khác nghĩ về mình như thế nào hay đánh giá bạn ra sao . Bởi , đó cũng chỉ là những tạp âm phù du của cuộc sống mà thôi .

CHÍN NĂM MƯỜI THÁNG

Điều đáng sợ nhất là một ngày tỉnh dậy và nhận ra mình không có ai và không có điều gì để chờ đợi .

23

- Minh Nhật -

Khi đó chúng tôi ở một trung tâm lữ hành , cố gắng bắt một chuyến xe lên Lào Cai .
Có hai lựa chọn , một là khởi hành vào lúc chín rưỡi tối , hai là vào lúc mười rưỡi tối .
Cả hai chuyến sẽ cùng đến Lào Cai vào khoảng bốn rưỡi sáng hôm sau . Đồng hồ
đang chỉ tám giờ ba mươi , thoải mái cho các phương án .Điều đó cũng có nghĩa là
tôi có hai lựa chọn : Một là sẽ phải chờ hai tiếng đồng hồ tại đây , hai là sẽ phải dành
thêm thời gian trên xe bus . Quyết định để dành được đưa ra sau đó : tôi đi chuyến
muộn hơn .

Trên chuyến xe sau đó , người bạn của tôi đã đưa ra một nhận định rằng tôi là người
thích chờ đợi , ngay cả khi tôi chẳng có việc gì l{ thú để làm trong lúc đó hơn là đọc
một cuốn sách , trò chuyện phím hoặc ngắm nhìn thành phố trong ánh đèn đường
vàng vọt .

Con người ghét chờ đợi , không phải bởi họ tiếc thời gian phải bỏ ra , mà bởi vì họ
ghét cảm giác bị động , cảm giác lệ thuộc vào một điều gì đó hay một ai khác .
Nhưng chẳng phải chúng ta vẫn luôn chờ đợi một điều gì đó sao ?

Chờ đợi một lá thư .

Chờ đợi một bộ phim bom tấn sắp ra rạp , một cuốn sách hay của tác giả yêu thích .

Chờ đợi khi đầu bếp trong nhà hàng chuẩn bị đồ ăn cho những gì chúng ta vừa gọi .

Chờ đợi nhân viên bán hàng gói món quà vừa mua tặng người yêu .

Chờ đợi một lời cầu hôn , chờ đợi một câu đồng ý .

Chờ đợi được thăng lương , chờ đợi những ngày nghỉ lễ .

Chờ đợi một lời xin lỗi .

Chờ đợi một tình yêu.

Chúng ta vô thức thực hiện tất cả những điều đó , dựa theo những gì chúng ta yêu và ghét trong cuộc sống . Nhưng rõ ràng những khoảng thời gian chờ đợi đó được thực hiện theo những cách khác nhau , và cũng mang lại những cảm xúc khác nhau . Lo lắng , hồi hộp , bực bội , nhàm chán , phẫn khích , u sầu , buồn bã , bình yên...

Vậy rốt cuộc tại sao chúng ta lại ghét sự chờ đợi đến thế ? Khi mà điều tệ nhất không phải là sự chờ đợi , thậm chí cũng không phải là chờ đợi bao lâu hay khôngbiết-đến-khi-nào

. Hay bởi chúng ta đang không thực sự hài lòng với cuộc sống của mình , chúng ta không hài lòng ngay cả với điều hoặc người mà chúng ta đang chờ đợi ? Rồi có chắc khi điều đó đến , chúng ta sẽ cảm thấy thỏa mãn không , và sự thỏa

mãn đó rồi cuộc có thể kéo dài được bao lâu ?

Khi đang ở giữa một chuyến đi khác , tôi đọc một mẫu tin tức trên tờ tạp chí cũ trong một tiệm ăn gia đình . Câu chuyện kể về một người đàn ông bảy mươi tuổi với người vợ đã hôn mê hơn mười năm sau một tai nạn giao thông . Con cái của họ đã lớn và lập gia đình , chúng đều thành đạt và làm việc tại những thành phố khác . Những khó khăn về khoảng cách địa lý và sự bận rộn với những đứa cháu khiến con ông không mấy khi về thăm , dù chúng luôn chu cấp tiền đầy đủ để duy trì cuộc sống của ông và sự sống của người vợ xấu số . Mỗi dây liên hệ mỏng manh chỉ còn là những cuộc điện thoại hỏi thăm sức khỏe cuối tuần và vào dịp lễ Tạ ơn mỗi khi Giáng sinh gần tới . Ông mua một căn nhà gỗ nhỏ , cách bệnh viện nơi vợ ông nằm bất động chừng hai cây số , hằng ngày lái xe đến , trò chuyện và đọc sách với bà . Ông nói với phóng viên rằng ông chẳng biết làm gì khác thú vị hơn ngoài điều đó , và ông không hề cảm thấy phiền muộn về việc người vợ không biết khi nào sẽ tỉnh lại đó chẳng thể nghe thấy hay trả lời những lời tâm sự hằng ngày của ông . " Bà ấy đã nói quá nhiều trước kia , giờ đến lượt tôi" - thậm chí ông còn đùa như vậy .

Sự thật là chờ đợi một điều gì đó chính là thứ chúng ta vẫn thường làm trong cuộc đời này . Có người kiên nhẫn hơn kẻ khác , có người tự mua vui cho bản thân trong lúc ấy , cũng có kẻ than vãn phàn nàn . Nhưng chung cuộc không phải nếu chúng ta chờ đợi một niềm hạnh phúc sẽ luôn dễ dàng hơn rất nhiều sao ? Đó có lẽ là lý do khi còn nhỏ , dù có phải thao thức mất ngủ cả đêm với chuyến dã ngoại sáng hôm sau với lớp , chúng ta cũng không khi nào than phiền . Đó cũng là lý do khi tình yêu đang rực rỡ chúng ta có thể chờ đợi cô bạn gái trang điểm hàng tiếng đồng hồ , chờ đợi

cậu bạn trai ngủ nướng cả buổi sáng mà không hề thấy sốt ruột ; nhưng khi tình cảm đã vui cạn rồi thì dù chỉ một phút dừng lại lúc đang tản bộ để cô ấy ngắm chiếc váy trong cửa hiệu ven đường cũng sẽ khiến bạn phát điên . Đó là minh chứng rằng trái tim của chúng ta có thể chi phối mãnh lực của thời gian . Là một ngày , là chín tháng mười ngày hay chín năm mười tháng , đều không còn là điều quan trọng .

Câu chuyện nổi tiếng về chú chó Hachiko chờ chủ suốt gần mười năm trời tại nhà ga Shibuya đã trở thành một huyền thoại không chỉ về tình yêu , lòng trung thành , mà còn cả về sự kiên nhẫn và sự điềm tĩnh đến kinh ngạc . Hachiko đã luôn tới nhà ga để chờ người chủ , người bạn thân thiết của mình - đã ra đi bởi căn bệnh nhồi máu cơ tim đột ngột - bất kể nắng mưa bão táp . Không phải bởi Hachiko không đủ thông minh để nhận ra rằng chủ của mình sẽ không bao giờ trở lại , mà bởi đó là điều đẹp nhất mà Hachiko có thể làm để đáp lại tình yêu mà giáo sư Hidesaburo Ueno đã dành cho chú . Sân ga thân thuộc ấy đã trở thành nơi duy nhất mà Hachiko có thể luôn hình dung ra hình bóng của người chủ mà mình vẫn chờ đợi , để rồi gần mười năm sau Hachiko có thể gặp lại ông trên thiên đường .

Những câu chuyện cảm động đó dạy cho tôi rằng đức tin và sự bình tâm trong tâm hồn của chính bản thân mỗi người sẽ khiến họ không sợ phải chờ đợi cho dù bao lâu , ***bởi điều đáng sợ nhất là một ngày tỉnh dậy và nhận ra mình không có ai và không có điều gì để chờ đợi .***

ĐÔI KHI CHÚNG TA THÀNH CÔNG

Chỉ khi tin theo những gì trái tim mình cảm nhận , chúng ta mới thật sự là con người .

- Minh Nhật -

Chúng ta thường trải qua những chọn lựa từ khi còn rất nhỏ .

Giữa việc được thưởng thức đồ ăn vặt hàng ngày , với một cuốn truyện tranh hấp dẫn một tuần một lần . Giữa vài món đồ chơi nhỏ nhắn thú vị , với một bộ xếp hình rực rỡ và hoành tráng . Lớn hơn một chút , chúng ta bắt đầu chọn lựa môn thể thao yêu thích . Rồi người đầu tiên chúng ta để ý trong lớp , giữa hàng chục những kẻ vô vị khác . Rồi những môn học phải đăng ký . Rồi ngành nghề mình sẽ theo đuổi ... Mọi thứ cứ tiếp diễn một cách vô thức như những quân cờ domino .

Có một sự khác biệt rất căn bản trong mỗi người khi đưa ra những lựa chọn kie6i3 đó , nhưng rồi đa phần đều trở về với mẫu số chung : khi còn nhỏ , chúng ta lựa chọn bằng cảm tính , không ai bảo chúng ta phải chọn như thế nào hay vì sao ; khi lớn lên , chúng ta lựa chọn hầu hết bằng trí não , khi mà những định kiến đã tràn ngập xung quanh dù đôi mắt của mỗi người có nhắm hay mở .

Điều gì khiến chúng ta thoải mái hơn ?

Cách lựa chọn nào sẽ khiến chúng ta đạt được "nhiều thành công" hơn ?

Những công thức được lập trình sẵn , giữa khả năng của bản thân mỗi người (ví như họ học tốt tự nhiên hơn xã hội) và môi trường xung quanh (như là học về tài chính thì sẽ dễ kiếm việc lương cao hơn là học về nông lâm nghiệp) rồi liệu có trái cho tất cả một tấm thảm đỏ êm ái ?

Tôi có một cô bạn , bỏ một công việc lương cao chất ngất với triển vọng thăng tiến rõ rệt , để về làm cho một tổ chức nhân đạo phi lợi nhuận . Cô không nhận được lợi ích tài chính dồi dào như trước , tự phá hủy kế hoạch mua nhà riêng trước ba mươi tuổi , nhưng lại có nhiều thời gian hơn , cảm thấy thích thú với những điều mình làm hơn , và "được" giúp đỡ những người cô luôn muốn giúp đỡ . Như thế là thành công , hay là thất bại ? Ai trả lời được ngoài chính cô ?

Tôi có một anh bạn khác , cũng là nhà văn . Anh bỏ việc viết lách , sau khi vật vã với nó hàng chục năm trời , quay sang vay tiền kinh doanh nhà hàng . Công việc thành công rực rỡ , khách đến đông nghịt . Anh nhanh chóng mở rộng kinh doanh , có trong tay ba bốn nhà hàng , ngày ngày nhàn nhã ngồi uống cafe đọc báo giấy , nói chuyện phiếm thiên hạ , mặc cho các cửa hàng tự nuôi lẫn nhau sinh lời để lãi . Anh mất đi cái thú của người viết , mất đi những độc giả từng trung thành với anh , nhưng được sự thành thoi trong đầu óc , không còn phải trăn trở vật vã với lý tưởng của văn chương nghệ thuật , được sự vững chắc về tiền bạc , không còn thức khuya dậy sớm lo hoàn thành bản thảo đến hạn , rồi rằng thì mà là những cơm áo gạo tiền để nuôi vợ con . Anh thất bại hay thành công ? Chúng ta có thể trả lời hộ được sao ?

26

Mỗi chúng ta khi thực hiện những quyết định lớn hay nhỏ của cuộc sống , đều không thể trả lời được những câu hỏi này . Chúng ta chỉ biết mình thoải mái hay không , khi mà quyết định đã được đưa ra . "Thành công" có thực sự đến hay không , còn phụ

thuốc vào quá nhiều yếu tố khác . Và cuộc đời không giống như một bài toán đã có sẵn một cách giải duy nhất cho tất cả mọi nhân tố tham gia vào nó , khi mà mỗi con người đều là những biến số thay đổi theo thời gian .

Thế nhưng , có một sự khác biệt rất lớn giữa các lựa chọn : đó là chỉ khi tin theo những gì trái tim mình cảm nhận , chúng ta mới thật sự là con người . Những quyết định dựa theo thông số đưa ra từ những tính toán khác đều có thể được thực hiện bởi máy móc . Và ngay cả trong cái dãy số tưởng chừng hoàn hảo đó , mọi thứ đều có thể là một lập trình sai lầm , một quy trình vô nghĩa , một sự lừa dối phi thường - như là hành tinh của Dr.Mann trong tuyệt phẩm Interstella : *Mọi quyết định dựa trên việc phân tích các con số và tính toán xác suất của thành công cao hơn hay thấp hơn rất có thể hoàn toàn chỉ là phù phiếm .*

Chính sự ngẫu nhiên đó làm cho cuộc sống này thú vị , làm ta bất ngờ với những điều đến rồi đi sau mỗi vòng quay của Trái Đất quanh Mặt Trời . Tôi luôn thực hiện mọi lựa chọn của cuộc đời mình tuân theo sự mách bảo của trái tim đó , để cho dù nốt nhạc sau đó là thăng hay trầm , tôi vẫn biết mình đã làm điều mình thực sự muốn làm . Mỗi lối rẽ sẽ dẫn đến những con đường tốt hay xấu , là phẳng lặng hay sóng gió , đều là quyết định của chính chúng ta .

Năm mười bảy tuổi , tôi quyết định không thi đại học

.

Năm mười tám tuổi , tôi lại quyết định thi lấy học bổng đi du học .

Năm hai mươi mốt tuổi , tôi quyết định bỏ học .

Năm hai mươi hai tuổi , tôi lại quyết định quay trở lại học một trường khác , chọn một chuyên ngành khác ...

Mọi quyết định đều được đưa ra một cách đầy bản năng , ít nhiều khiến tôi tự đưa mình vào những chông gai không lường trước . Mỗi lựa chọn đó đều ở lại với tôi theo thời gian , bởi tôi không tung xúc xác vận mệnh của cuộc đời mình một cách ngẫu nhiên , cũng không buông mình trôi theo dòng chảy của những quyết định được dàn xếp bài bản , tôi chỉ sống và đối mặt với những gì trước mắt . Không phiền muộn về những gì đã xảy ra và những gì sắp xảy ra .

Đôi khi , chúng ta thành công . Đôi lúc khác , chúng ta học được điều gì đó .

Với cách nghĩ đó , chúng ta không bao giờ là người thất bại .

HAI TIẾNG BA MƯƠI PHÚT VÀ BA CỐC CÀ PHÊ

Những quyết định lớn có thể thay đổi cuộc đời người ta đôi khi chỉ đến từ những điều thật giản đơn mà thôi .

27

- Minh Nhật-

Một sáng cuối tuần đẹp trời , tôi dậy sớm hơn thường lệ , mặc một bộ đồ tử tế hơn

bình thường , và ra quán cafe thân thuộc , trong cuộc hẹn với một người bạn gặp nhau lần đầu sau nhiều giờ chat chit trên mạng đêm này qua đêm khác . Cô có ngoại hình bắt mắt , có vẻ cũng là một người thú vị . Tôi thực sự có cảm tình với cô , cuộc hẹn biết đâu là mở đầu cho thứ gì đó đầy hứng khởi . Mười phút , hai mươi phút , rồi ba mươi phút sau giờ hẹn , tôi vẫn không thấy bóng dáng của người đã chủ động hẹn mình đâu , cũng không có một lời nhắn nhủ nào hết hoảng ập đến .

Sau một tiếng , tôi bắt đầu cảm thấy có chút bực bội , không phải vì bị cao su , mà bởi tôi tự trách mình đã nhận cuộc hẹn này .

Sau hai tiếng và đã gọi đến cốc cà phê thứ ba , tôi bắt đầu chuyển sang lo lắng . Hẳn cô bạn tôi đã gặp phải một chuyện gì đó , người ta không thể cao su đến mức độ thế này được . Tôi thật muốn nhắn một cái tin xem cô có bị tai nạn không , cô có bị giật điện thoại ngoài đường rồi xe lại cán phải đỉnh không ..Ở đất nước này thì mọi chuyện đều có thể xảy ra như phim . Một nghìn câu hỏi nhảy lạch tạch trong đầu tôi không có lời giải đáp .

Ba mươi phút sau đó nữa , tôi rút điện thoại ra , định bụng sẽ gọi cô , mặc dù tôi chẳng bao giờ gọi nhắc hay giục những người đến muộn , tôi chỉ muốn xem liệu cô có an toàn không mà thôi . Rồi linh tính mách bảo , tôi ngó qua Facebook của cô xem sao .

Và thật ngộ nghĩnh , cách đó mười phút , cô cập nhật thông tin mình vừa ngủ dậy , với bức ảnh selfie trong gương , vẫn còn mặc nguyên bộ đồ ngủ . Bức ảnh tươi tắn đáng yêu với nụ cười hồn nhiên cùng dòng caption chào buổi sáng ,

Trong một thoáng ngay sau khi đọc được điều đó , tôi đột nhiên thấy nhẹ nhõm một cách k z lạ . Thở phào vì cuối cùng chẳng có chuyện gì xảy ra với cô , thở phào vì cuối cùng lời tiên đoán bình thường nhất là cô chỉ ngủ nướng buổi sáng và quên luôn cái

hẹn với tôi là thực, thờ phào vì não tôi tạm thời được phép ngừng việc vẽ ra các viễn cảnh xấu xí về việc tại sao cô không xuất hiện sau hơn hai tiếng đồng hồ hẹn hò.

Cũng khi ấy, tôi nhận ra mình kz cục đến thế nào trong việc tư duy về mọi thứ xảy ra xung quanh cuộc sống. rằng, thực ra tôi không quan tâm đến hiện tại của bản thân mình lắm mà cũng chẳng quan tâm đến những người xung quanh gì cho đành, tôi chỉ cần cái đầu mình không phải nghĩ những chuyện không đáng. Nói một đằng là như vậy, thực hiện được nó thì lại là cả một quá trình không dễ dàng gì.

Ai cũng muốn không phải nghĩ gì. Chỉ việc thức dậy, đánh răng, tắm một cái nếu thích, cho mèo ăn, đến công ty, làm những việc phải làm, đi ăn một món có nước vào buổi trưa, trở lại với điều hòa, tan làm, đứng dậy, vừa phóng về nhà, vừa nghe nhạc, cho mèo ăn, ném quần áo vào máy giặt, bỏ tiền lẻ vào hộp, chờ xem trời có mưa không, nấu bữa tối đơn giản, vừa ăn vừa xem tin tức thể thao hoặc phim dài tập, rửa bát đĩa, trời không mưa, ra ngoài cafe với bạn, trở về nhà trước khi kết thúc bản tin tài chính, đọc sách, tắm một lần nữa nếu có hứng, ngủ, rồi thức dậy. Bạn có thể nói với tôi bạn có một nghìn dự định khác cho cuộc đời, nhưng đây là sự thực mà chín mươi phần trăm chúng ta sẽ đổi mặt hằng ngày, Vòng quay chỉ đơn giản vậy thôi, có điều xen giữa nó là những rối ren khác. Một cuộc cãi vã ở đèn đỏ

28

lúc trời nắng gắt m một đồng nghiệp bạn chẳng quan tâm đột nhiên cười, đọc được một bài báo về an toàn vệ sinh thực phẩm đúng món bạn đang nhai ngay lúc đó, hết hồn khi làm lại bất cứ loại giấy tờ hành chính nào, hoặc đó - những người bạn

không bao giờ biết quy tắc về thời gian ...

Tôi thích cách suy nghĩ phức tạp về cuộc đời , nhưng khi hành động thì hãy thật đơn giản . Một bài báo bất ngờ pop-up lên feeds nói về một cậu sinh viên tên Ronald Nelson đã từ chối cả tám trường đại học thuộc hệ thống danh tiếng Ivy League (gồm toàn những cái tên có thể khiến người ta thở mạnh , kiểu như Havard , Princeton hay Yale) để vào University of Alabama chỉ với một lý do đơn giản : cậu sẽ không phải mang nợ khi ra trường như những sinh viên chọn các trường tên tuổi kia . Bạn có thể nghĩ rằng đó là một suy nghĩ kz cục , khi mà lương khởi điểm của các sinh viên tốt nghiệp Ivy League có thể cao gấp nhiều lần so với các trường khác . Hoặc chỉ với một năm làm việc tại phố Wall , người ta có thể kiếm được số tiền mà cả đời kẻ khác chưa bao giờ nghĩ tới . Thế nhưng Ronald không nghĩ vậy , c6au không thích suy nghĩ mang nợ người khác dù là chính phủ , đại học , hay bất cứ ai . Và cậu chọn University of Alabama chỉ bằng cách tư duy đó . ***Những quyết định lớn có thể thay đổi cuộc đời người ta đôi khi chỉ đến từ những điều thật đơn giản mà thôi .***

Bí quyết để thanh thản chính là như vậy , không suy nghĩ về những việc chưa xảy ra , hạn chế đẩy mình vào những hoàn cảnh khó khăn không cần thiết , bớt hện những điều chính mình không muốn thực hiện , không giữ phiền muộn , giận dỗi , cáu gắt trong lòng lâu , tin vào bản năng của mình .

Cô bạn thuộc dạng Ivy League kia rồi cuộc cũng nhớ ra rằng mình đã quên cuộc hẹn với tôi , gọi điện xin lỗi vào cuối ngày hôm ấy cùng với một cái hẹn khác xa xôi hơn : "***Thật có lỗi quá . Hôm khác mình gặp nhau nhé .***"

Có nghĩa là chẳng bao giờ .

Người ta không đặt trái tim của mình vào những lời hẹn kiêu như vậy . Tôi chợt nghĩ về câu chuyện của Ronald Nelson , nghĩ về việc mình đã bỏ ra hai tiếng ba mươi phút cho ba cốc cà phê có khi cũng không uống phí . Bởi biết đâu nếu không sẽ tốn thêm nhiều năm tiếp theo của cuộc đời một cách vô nghĩa với một cô gái vô thưởng vô phạt . Tôi vừa cười qua điện thoại vừa cho mèo ăn , nói với cô :

"Thôi, bỏ đi".

HÃY YÊU NGƯỜI YÊU Ở CẠNH MÌNH

Cuộc đời này , xoay mãi vẫn chỉ ở tình cảm mà người ta dành cho nhau mà thôi.

-Minh Nhật-

Giá trị của con người nên được đánh giá bằng những điều học có thể , chứ không phải ngược lại .

29

Trong một chuyến du lịch vào cuối năm 2010 , tôi tình cờ gặp E.Greenidge - một chàng trai người Mỹ - tại một trong những con phố đông đúc nhất châu Á . Chúng tôi uống vài cốc bia , chia sẻ vài câu chuyện ngẫu nhiên . Anh là một lập trình viên trẻ luôn mang trong mình ước mơ có thể sáng tạo ra những sản phẩm có thể thật sự giúp ích được cộng đồng . Không phải những trò chơi để người dùng giết thời gian , không phải những phần mềm sửa ảnh lung lung cho những cô gái thấy chính mình đẹp hơn , không phải những chương trình duyệt tính toán giá trị cổ phiếu ,... Không phải bất cứ ứng dụng nào tương tự như vậy . Greenidge chỉ muốn tạo ra những lợi ích thật sự hữu dụng : ví như một chương trình - bằng một cách nào đó - rút ngắn những cuốn sách hàng nghìn trang lại chỉ còn vài chục trang mà vẫn lưu giữ được những ý chính ; một sản phẩm tích hợp giữa máy chiếu và di động có thể chiếu lên bất kỳ bề mặt nào , hay một phần mềm tự động mà nếu người sử dụng chạm tay vào máy khi họ đã quá chén , thì chiếc di động sẽ tự động phân tích được lượng cồn đã dung nạp vào cơ thể , và báo cho chủ nhân của nó rằng họ đã ...say và nên về nhà .

Chung cuộc những sản phẩm có tính ứng dụng với một câu hỏi luôn đi trước mọi ý

tưởng : liệu điều chúng ta sắp làm có ích gì cho người sử dụng ?

Tôi không gặp Greenidge lần nào sau đó , tôi không biết anh ta đã trở thành người như thế nào và đã làm được những gì . Ít nhất cho tới thời điểm hiện tại , những câu chuyện ngày hôm đó đã trả lời cho tôi rất nhiều câu hỏi cá nhân , và cũng để lại rất nhiều suy tư khác .

Rất nhiều người trong chúng ta sẽ thần tượng một ai đó hơn bố mẹ mình , hoặc chí ít là cũng biểu lộ tình cảm ra một cách nhiệt thành hơn . Cũng rất nhiều người trong chúng ta quan tâm tới một người nổi tiếng trên mạng , một nhân vật đang lên trong showbiz , một người thành đạt nào đó ...hơn những bạn bè xung quanh . Nhưng điều thật sự những người đó đã làm cho bạn là gì ? Họ có thể làm được gì cho bạn và họ đã làm gì để cuộc sống hằng ngày của bạn tốt hơn . họ đã làm gì để giúp bạn cảm thấy đầy đủ hơn , họ đã làm gì để bạn cảm thấy mình thật đặc biệt và không thể thay thế ? Khi tự lòng trả lời những câu hỏi này , có lẽ bạn cũng hiểu những điều mà Greenidge đã khơi gợi trong tôi là gì : Hãy thực tế .

Bạn có thể chơi với một người bạn giàu có , nhưng khi bạn gặp khó khăn thật sự về tài chính , đó chưa chắc là người giúp đỡ bạn , hoặc thậm chí muốn giúp đỡ bạn mà có thể vị cứu tinh khi đó lại chỉ là một người rất bình thường mà hằng ngày vẫn luôn ở cạnh bạn .

Bạn có thể cảm thấy hứng khởi khi nghe một bài hát của một ban nhạc nổi tiếng nào đó , nhưng khi bạn thật sự khủng hoảng tâm lí , người ở cạnh bạn chắc chắn không

phải là họ , mà đơn giản chỉ là một người bạn nào đó sẵn sàng dành thời gian cho bạn .

Chúng ta trải qua những viễn cảnh đó hàng ngày theo nhiều cách khác nhau , nhưng

30

thường tự huyễn hoặc mình bằng những lý giải vô định để rồi tuột mất thời gian và khóa lấp trong tim cho dòng chảy vô nghĩa của những kẻ xa lạ . Tôi không tin vào những câu nói theo kiểu : dù rồi sau này bạn có thể nào , hãy biết rằng tôi vẫn luôn ở cạnh bạn - những câu tương tự chỉ khác biệt bởi chủ ngữ mà những người yêu nhau thường thủ thỉ với nhau - để rồi ngay lập tức biến mất khi sóng xô biển bão .

Thiền sư **Thích Nhất Hạnh** từng nói một câu mà tôi rất thích : "**Điều quan trọng nhất mà bạn có thể dâng tặng người khác khi họ cần bạn chỉ đơn giản là sự có mặt của bạn**" . Nếu bạn không có mặt ở đó , thì tất cả mọi điều khác liệu còn có { nghĩa gì ? Liệu có phải chỉ còn là sự phù phiếm của ngôn ngữ , của những điểm từ mà chúng ta nói cho quen miệng , của những giả dối đã ngấm vào trong tim thành vết xước chai sần trong tâm hồn từng là chân thật .

Thế nên đừng quá ngạc nhiên khi một ngày bạn cảm thấy chông chênh chao đảo bởi dòng đời mà những người bạn thường đuổi theo đột nhiên đều hờ hững . Điều đó chẳng có gì mới lạ . Mặt trời không quan tâm tới những vệ tinh quay quanh nó . Bạn

đã mất quá nhiều thời gian để hướng theo những điều viển vông , mà quên mất rằng bên cạnh còn những người yêu thương bạn vô điều kiện . ***Đã có lòng với nhau , thì ngày rộng tháng dài, không lúc nào là không thể . Còn nếu đã không , thì chắc cả ngàn năm vẫn không đủ để kịp một cuộc hẹn .*** Cuộc đời này , xoay mãi vẫn chỉ ở tình cảm mà người ta dành cho nhau mà thôi .

Trước khi vươn mình đuổi theo những giấc mơ to tát được chạm sờ vào bóng hình của một ai đó , một điều gì đó mà mình tự ngộ nhận , thì cần nhớ rằng : Hãy yêu người luôn ở cạnh mình .

31

Chia sẻ ebook : <http://downloadsach.com/>

Follow us on Facebook : <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>